

העולם הזה

השבועון המצויד
ל אינפורמציה

11.1.1951 / 5 / 11.1.1951

שוב את כל סימטומיו של מין הזכר. לוא שמו לב פחות לשוקיה של סילבאנא ו- יותר לכושריהמשחק שלה, היו יודעים שהוא מתחת לאפס. ואשר לווג רגליה, סבורתני שאפשר למצוא יפים ממנו בארץ.

אסתר לוינסקי, חיפה.

אם תמצאי, תודיעי לנו.

זוהי את עצמך

בשבועות האחרונים היו התמונות במדור "זוהי את עצמך" כה מטושטשות, עד

שנדמה לי שיוכה ביתר קלות מי שיוהה את עצמו יושב לידי בתמונה המצורפת. **צפורה סקי, חיפה.**

אהבה בתקופת הצנע?

בני טלפון

הודעתכם ("העולם הזה" 688) כי משרד הדואר לא התקין טלפון במערכת פשוט מדימה. האם כך חושבת הממשלה ללחום בעתון שאילפי קוראים מצפים לו כל שבוע בכליון עינים?

אהרון א. כהן, תל-אביב.

רותי, רותי

אני חושב שרותיילה צריכה למצוא לה חבר. הייתי מעוניין לדעת בת כמה היא. **חוגו סמיט, כפר-תבור.**

בת 5 חדשים וחצי.

מכות ספורטיביות

ברפורטגיה על משחקי גביע ("העולם הזה" 687) הואשמו שחקני פ"ת בפגיעה 4 שחקני נ"צ, שנוקקו לטיפול רפואי. היות והשתתפתי במשחק וראיתי את הדברים מקרוב, תרשו לי להעיר שהמכים היו רחוקי בוחיים (הסיבה: הפסדנו 3:1). ומספר הפצועים ש"נזקקו לטיפול היה 3, כולם לא שחקנים, כי אם מהקהל.

נחמיה רוזנבלום, פתח-תקוה. משמע שכדאי יותר להיות שחקן?

טעות בחשבון

עם כל הערכתי והכבוד שאני רוחש ל- קבוצת הכדורסל של "מכבי", הריני מפקי פק ביכולתם לנצח ב-17 משחקים מתוך 11 ("העולם הזה" 687).

יוחנן שפיין, תל-אביב.

גם אנחנו, אולם החבר'המדפסים הוא, כנראה, מכבי מושבע.

אני בעד ירון ליואי, ממייסדי עתון התלמידים. יש לו חברה? מה כתובתו? בחיאתכום, תשובה רצינית ולא עקיצה!

לאה נחמני, בתיים. הכתובת: בתיים, רחוב המלך-גורג', שאר הפרטים תצטרכי להיחודע בעצמך.

צפ"ס-צפ"א"י

העובדות שפרסמתם ("העולם הזה" 688) רחוקות מן האמת. היחס בעיר אינו 12:1 לטובת צפ"א"י, אלא קטן בהרבה. אין מקום בתנועת-נוער לתעמולה בקרב ילדים שלמטה מגיל 15. מתוך שיחות עם ילדים בגיל זה שמעתי כל מיני פראזות נבובות שהוכנסו לראשם, מבלי שהללו הבינו. התוצאה היא שהנוער מקבל חי-נוך מפלגתי עיוור, מבלי יכולת להבין, ונוצר פילוג בין ילדים, שעדיין אינם מכירים בכלל את המצב המפלגתי במדינתם.

רמי המבורגר, תל-אביב.

אני מוחה בכל תוקף נגד המושג "הר-עלת נשמות לילדים", שנוכח במכתבו של יורם קרנינסקי ("העולם הזה" 688). אין זה נכון שהפורשים מהסתדרות הצופים הם בעלי נטיה מפ"מית, ואני מכחיש את הש"מועות ש"פרצו" בין החניכים הצעירים, שנשארו בהסתדרות הצופים, כאילו מקבלים ה"פורשים" הוראות מטבנקין וממרכז מפ"ם. עובד את הסתדרות הצופים כל אלה שלא הסכימו להכנסת גוון פוליטי כל שהוא לתנועת נוער.

צבי דורון, תל-אביב.

במדינה אשר החינוך הפוליטי שייד לחכי-נית גן-הילדים (וההפרדה הפוליטית מת-חילה, למעשה, עוד בבית-החולים לילדות) קשה למנוע בעד הצופים מלהתענג על פילוגים מפלגתיים, כאוות נפשם.

1951 — מדחמת עולם?

הפליא אותי כיצד אתם מנתחים בבטחון כזה את תכניות האמריקאים והרוסים ("ה-

עולם הזה" 687). האם יש לכם אינפורמציה חשאית? על כל פנים, מאמרכם הרג את תיאבונם במשך שבוע.

אפרים קמיני, תל-אביב.

צר לנו לאכזב את הקורא קמיני: לא טרומן ולא סטאלין מסרו לנו אינפורמציה סודית על תכניותיהם. אולם במערכת כה אדירה, כזו הנטושה כיום בעולם, מסתמנים הקווים הכלליים של האיסטראטגיה מראש, מתוך אלפי עובדות קטנות של חימוש, חלוקת הכחות, פעולות פוליטיות ומחקרים מדעיים.

נגד סילבאנא

המכתבים של סטיב קולטון, רפאל א. ובני רמוני ("העולם הזה" 687) מוכיחים

מסכות בלתי תלויות במערכת המרכזית שהיתה צריכה לתפוס את העמודים 5, 6 ו-7. במקומה הוכנס חומר שוטף. בהכנה ויקבלו סומכים על קוראנו את באהבה מכן. הגיליון

מכתבים

מחקר קר

אלו המסקנות העיקריות אליהן הגעתי ע"י מחקרי העקבי אחר מכתבי הקוראים במשך חצי שנה:

- א. אתם מכורים לקימוג'וזים!
- ב. אתם מכורים לאימפריאליזם המערבי!!!
- ג. אתם יראים מהקלריקלים, נתפסותם לפרסומת זולה ועקצנית, מפליב לר-עה את המין החזק (מדפיסים בשער רק מן המין השני).

למרות הגרערות הנ"ל שבועונכם הוא העתון היחיד שאפשר עדיין לקרוא אותו, מבלי להירדם משעמום (אין זאת אומרת שהוא טוב).

נוסף לנ"ל עלי להוסיף בקורת רוח, כי הנכם מקדישים תשומת לב מרובה למצב שערותיהן של הדמויות המופיעות בעתונכם: קפלן קרן, גרי — קרתת נוצצת, הרברט פרדו ואמין ג'רג'ירה — הולכים ומקריחים, ופלוניאלימוני שערותיו שחומות. **דן אלתר, תל-אביב.**

תאורך מסמך את שערות המערכת.

יער מחפש את המחר

הידד לברכה ("העולם הזה" 688). היא העיזה לבטא בגלוי, את אשר כולנו חושבות וחולמות בסתר. אני מאחלת לה כל טוב (למרות שהיא יפה ממני).

גבריאלה ד., תל-אביב.

שמתי לב שברכה מופיעה ב"13 תמו-נות, ב"ד תלבושות שונות. האם החליפה באמת את בגדיה לעתים כל כך קרובות, או שצלמכם עקב אחריה במשך ימים אחדים?

אסתר דוידית, ירושלים.

במשך שבועיים.

בזו לאינגריד, לבטי ולוויאן. אני בעד ברכה.

ראובן הוכמן, תל-אביב.

"תלמידים מורדים במוריהם"

מאשר ביה"ס, שקיים אצלם מנהל כ"מוטקה" בגמנסיה "שלוה" ("העולם הזה" 685). אולם מרובים בתי"ס שהמנהל בעל כוונות טובות הוא, אולם לאמיתו של דבר הנו בובה ולא יותר, מכיון שהוא כפוף לועדה המנהלת את ביה"ס, כך שהזשובה בפיו שגורה תמיד: אני מסכים אתך בלב שלם, אולם איני יכול לשנות מאומה.

לא דוקה בבית היתומים דיסקין יש לערוך חקירה, אלא גם ברבים ממסודות החינוך הלוקים בלקויים חמורים, הן בחור-מר הנלמד והן באדמיניסטרציה הפנימית שלהם. קיימת כעת התערעורת בנוער בעקב מאמרכם על תלמידי "שלוה". הרחיבו את מאמריכם וחדרו עם מצלמתכם לתוך בתי-הספר התיכוניים.

יוחנן רפזנסקי, בוגר ביה"ס החקלאי, פרדס-חנה. מן הפרסום, שהשגנו ע"י עתונכם, נר-דע לנו מה גדולה תפוצתו של "העולם הזה". נראה כי אין אדם שאינו קורא אותו.

בקורתכם היתה 100%, מלבד הרמו, כי מרדכי וילנסקי היה למעשה יוזם העניין, וכי הוא תומך בדעותינו. לא זה ולא זה נכון, ודוקה לכן נחמד מצדו שתמך בנו. כפי שדרשו כל הכותבים אליכם, יהיה ה"צופר" לעתון כל בתי-הספר וישתתפו בו תלמידי בתי"ס שונים. כל החושב את עצמו מוכשר, מוזמן בזה להציע את עצמו.

אגב, אין הזמנה זו מכתנת ליצחק עמי-גא ולשני חבריו בעלי המכתב ב"העולם הזה" (686), כי אעפ"י שאין אנו בוד-קים בציציותיו המפלגתיות של הכותב אלינו, או המצטרף למערכת, הרי אנו מקבלים חברי בית"ר (או כל ארגון אחר), רק אם אינם עושים זאת לפי הוראות ארגונם.

מערכת "צופר", תל-אביב. "העולם הזה" "הזקן" מצדיע לאחיו ה-צעיר

ה ש ע ר

המשרד הוא מלך החברה החדישה: הוא שולט על חיי האדם מן הבוקר עד הערב, מן העריסה עד הקבר. למשרד יש ציוד: סלפון, ארונות-תיקים, מכונת כתיבה, פקידות, מכונות-חשבון.

הפקידה היא בורג במכונה זו, דבר המחבר במשך 8 שעות למכונת-הכתיבה ומוציאה מתחת לידיה את הנוסחאות הקדושות של החברה המשרדית: "להוי ידוע...", "הגנו לאשר כי...", "גא להודיע בחוזר...".

אולם כשמתחיל השעון מתקרבים לשעה 4 (או 5, או 6) חל שנוי מוזר בציוד המשרדי ששמו פקידה. בעזרת מכשיר קסמים, כגון ליפסטיק ומראה, היא הופכת נערה, או בחורה, או אשה — מצפה לבילוי ערב, לחיי חברות או משפחה, דומה לכל שאר הנשים והנערות — עד שעה 8, למחרת בבוקר...

אשר לשולה עצמה — הגיל: 20, הגובה: 1.60 מ', המוצא: כמעט צברי (19 שנה בארץ), השער: בהיר, העינים: כחולות —

לפני המלחמה טיפלה בארגון "שחר" בילדי הפרברים ובאמוני "ההגנה", אחר כך בילתה, כפקידה, את רוב זמנה בחטיבת הנגב. רק אחרי כבוש באר-שבע עלתה צפונה. כאשר קפצה שולה מגיף לקראת סייר שעלה על מוקש, הטיל אשורן מצרי פצצות על השיירה. שולה נלחצה לקרקע מהדף האויר ושרבה את זרועה. הזכרונות כנראה השפיעו: כשפשטה את מדיה וחזרה אל חיי הפקידות האזרחית, היה מסים צבירתה הראשון: משרד השיקים למשפחות החללים.

ה ע ס

צרה לאחד, ברכה לשני

הגשם בא! צעקו ילדי חקלאים בנהל, בבאר-טוביה, בדרמת-השרון. היתה זאת קריאת גיל: פנה המתיחות, חלפה (לפי שעה) הסכנה שהיתה צפויה לאדמה.

הגשם בא! אמרו במורת רוח צעי-רים וצעירות בתל-אביב, בחיפה ובירושלם. הסיפות קילקלו להם פגישות יפות, הכיחתו אותם להוציא מתחת למעילים עיבים.

הגשם בא! קראו בתריסר לשונות ילדים קרועי-בגדים ועצובי-פנים, ידירי האוהלים, בני "המעמד השני" בכל פינות הארץ. הגשם פירשו, עכורים: סכנת התמוטטות, סבל, קור, הודעות אופטימיות הרי סיפו להתפרסם, אך עשרות אהלים כבר נתעוררו בלילה כשהם שוכבים בבוקר, על הארץ, היו מונחות מאות משפחות במים.

בניתיים נתקבצו העננים גם בשמי הממשלה. אחרי שצירפה-התפטרות הדתי נתעורר בעיריית ירושלים (שם עמדו 22 נציגים דתיים בתור ההתפטרות, כדי לפנות מקום למס' 23, שרגאי המועמד לראשות העיריה) נזכר גם הרב מימון (ראה להלן) שלא התפטר זמן רב מדי, בהתאם לכללי המשחק הנושן בסוכנות, התפטר, חזר בו "זמנית", התפייס.

קומדיה זו — בתוספת איומיו הרציניים יותר של יעקב גרי — שפכה שוב אור בהיר על מצבה המגוחך של הממשלה המסרבת בעקשנות להיכנע לרצון הציבור ולקבל יפוי-כוח חדש מידי הבוחרים שבגדו בה. יותר ויותר דמתה הממשלה לרופא המטפל בילד בעל כרחו. יותר ויותר נתברר גם מה תכניות-הירפוי: כפית של סוכר-דולארים אשר ריח של התחייבויות צבאיות לא-מתוקות נודף ממנה.

אבא, היה פלדה!

המחלקה, שיצאה ביום שבת אפרורי לפעולת-התאבדות, היתה רגילה בהרכבה: 16 ילדי הארץ, 4 ילדי גרמניה, 4 ילדי פולין, 3 ילדי רוסיה, 2 ילדי ליטא, אחד מילידי רומניה, הונגריה, אוסטריה, חימן, קנדה וארצות-הברית.

גם הגיל הממוצע היה רגיל: 23. בס"ה יצאו לפעולה 820 שנות-חיים, ואם יכול היה כל אחד מן ה-35 לחיות עד גיל 60, אבדו באותה פעולה 1280 שנות-חיים.

אולם פרט אחד ציין את ה-35 מכל פלוגה אחת, שיצאה אי-פעם לפעולת-התאבדות דומה: היה זה ריכוז אדיר של כחות אינטלקטואליים, שהוצאו — כבי-טויו של דוד בן-גוריון — "מתוך פנייות" 18 מהם היו סטודנטים; אחרים מהם היו כוכבים דורכים במקצועותיהם, כסוביה קר-שניר, הירושלמי בן ה-25, אשר עד היום יושבים פרופסורים על מחקריו החקלאיים. איש אינו יכול להעריך אילו גילויי מדע, מפעלי ספרות, פרחי מחשבה ויצירה, אבדו בדרך לגוש עציון.

היסטוריה מול היסטוריה. לפני שנה, ביום השנה השני לנפילתם, עלה גרעין "פלד" של הקבוצה-המאוחדת על אדמת בית-נטיף, מקום הקבר האחרון. הוא תלה את תמונות ה-35 בצריפיו, בא במגע עם הוריהם, החליט להנציח, בשמו, את "מחל" קת ההרים האבודה."

אלא שכאן נתעורר קושי: הקרן-הקיימת התנגדה. השם בית-נטיף עתיקיומין הוא, וזכר מן ההיסטוריה התנ"כית, וגמיו וגמור עם הקק"ל לגלות מחדש את שמות התנ"כ. במשך שנה שלמה געש הקרב, כשהי-טוריה תנכית ניצבת מול היסטוריה חד-שה. אנשי "פלד", חניכי ה-35, לחמו כאר-יות על זכותם להנציח את גבוריהם, ואילו הקק"ל התעקשה על העקרון. עד שהוכרע המאבק: אנשי "פלד" החליטו להתר על אדמות בית-נטיף, כדי לשמור על שם ה-35. הם החליטו להעתיק את נקודתם למ-קום חדש, 4 ק"מ דרומה, בכוח לחברון, בנות ה-35, ולמסור את אדמתם לכפר-עבודה של עולים חדשים שישאו את השם בית-נטיף.

עוד נמצאים צעירים... בקור-או את שוריו של סבו גולנה, הסטודנט התל-אביבי הממושקף בן ה-20 שלמד כל-כלה וערבית, מצא אביו פתק, ועליו רשו-

מות 4 מלים בכתב עפרון: אבא, אנא היה פלדה...

היום, במלאת שלוש שנים למותו, מת-גשמת בקשתו של סבו באורה שלא ציפה לו: אנשי "פלד" יקבלו במקום-התישבותם החדש את שם ה-35.

נאנח אחד החורים השכולים, כשעיניו רטובה: בשעה שהכל שוכחים את בנינו, טוב שנמצאים עוד צעירים המוכנים להקי-ריב קרבן כה גדול, כדי להנציח את זכרם...

המעמד השני

החלש יאמר: גבור אני

מיום הקמת המדינה, עד לראשון ביו-נואר 1951 עלו 510,034 יהודים לישראל, שטף העלייה 168,839 בשנה האחרונה, בלבד) הביא, בהעדר אפשרויות קליטה מת-אימות, לאבטלה, רעב, מחסור.

באין אחיות, ניסו זרמי החינוך השר-נים להשתלט על ילדי העולים. חלק ני-כר של העולים, יהודי ערב, סבלו בשקט. אך השבוע, אחר שהכפייה הדתית הפכה גורם למשבר ממשלתי, לא התאפקו יותר. כתב וועד תושבי כסלון (מחנה-מעברה ב-פרוודור ירושלים ליד באבאלואד) לממ-שלת ישראל: "...עורר, עורר ישנים מש-נתכם. והקיצו מתרומתכם וחוסו על כבוד תורתנו הקדושה והעמידו את הדרך ה-טובה... על המעשה המתועב במחנה כס-לון וכל השומע תצילנה שתי אוניות על אודות הנבלה שעשו לנו. מיום שבאנו לארץ הקדושה ראינו חילול שבת ובי-טול התורה... תעזרו בכל מאמצי כוחכם והחלש יאמר: גיבור אני... קרה אי-לנו... שבאו חיילים ולקחו את בנינו ובי-גורינו ואפילו הנשואות... לגדנ"ע... ר-מרגילים אותם לתרבות רעה... והם מח-ללים את השבת (החיללים והמדריכים)... ומכעיסים אותנו ומעשנים ביום שבת קודש... ולא עוד: לוקחים את הנשים, פנויות ומחוננות, ומרקדים וזה אסור לנו התימנים לעשות כן... ומרגילים ילדי-

דט איננה, אבל רצונה פועל. מדוע אין מדפיסים ספרים חדשים, מדוע אין משנים את התוכן, מדוע תהיה שגאה בין יהודים וערבים? התרת מורה צעיר. המבוגרים השקטוהו, הם יודעים שהפלגמטיות העז-תומנית אוכלת גם את המוסדות היהודיים. ומורה אחת אמרה בקול רך: "את כל זה אפשר לפתור בבתי ספר משותפים."

הכיבוש ציוני. זאת היתה הבעיה העיקרית, שהעסיקה את 45 הצירים, שנב-

חרו בידי 550 המורים הערביים במדינה. הכינוס, בראשות ד"ר מוחמד כושניאק, מנהל ביה"ס הממשלתי בנצרת, נערך ב"בית תנו" בחיפה. מטרתו לארגן את המורים הערביים בחטיבה מיוחדת בברית פועלי א"י (מפא"י הערבית). אביעזר ילון דבר על תולדות הסתדרות המורים הערבית. אהרן

הנציגים הדתיים מגישים התפטרותם לדינאל אוסמיר אהלים התמוטטו, הממשלה עומדת

כהן ומיכאל דנא ממפ"ם סימנו בנוכחותם את שביעות רצונה של מפ"ם, שמאסה ב"קונגרס הפועלים הערבי" (מק"י).

בחיבות ציונית רבה התנהלו הישי-בות הרשמיות. רק במסדרון הצר הועלו עיניים חשובים: "מדוע סלקו את 50 המורים הפרוגרסיביים?" — "אתם רוצים שכולם יהיו חברי מפא"י?" זעם מורה בעל בלורית, שנתקע על הטיהור שנערך בשו-רות המורים — "כל אלו שאין נפשם נוטה אחרי מפא"י, סולקו!"

במה אנו שונים? מלבד פוליטיקה וענייני חנוך היה ענין אחר שהעלה מרירות בלב המורים הערביים: הם מקבלים שכר נמוך בהרבה מאשר חבריהם היהודים. על זאת לא דבר אביעזר ילון, כנראה שהדבר נראה בעיניו הגיוני, שאינו זקוק לדיון מיוחד. הוא לא דיבר גם על הנושא הפשוט: מדוע לא נאה למורים היהודים, שעליהם לחנך את הדור הצעיר לדימוקרטיה ולאח-ות-האדם, לשבת בהסתדרות אחת עם חב-ריהם הערבים, אבל לא כך המורים הער-

ביים: "במה אנו שונים?" שאלו בעלבון. למורים הערביים אין מרשים לעבור מאזור לאזור; אין מעבירים הרצאות השתלמות. המרירות רבה — הממשלה חייבת לזכור: המורה נמצא 6 שעות ביום עם תלמידיו, רק הוא ותלמידיו.

נשאל סופר סוכנות מודיעין אמריקאית, שנוכח בישיבות הרשמיות, מה יש לו לטלגרף. חיין הלה משועמם ואמר: "רק עובדה אחת: לנשיאות ארגון המורים הער-

כנוס המורים הערביים באולם, ביתנו-בחיפה

האנגלים יצאו, התכנית נשארה

ביים בישראל נבחרה אשה — המורה ה-חינית עזיה סלימן מנצרת."

המאשלה

רגל אחת בחוץ

בעוד שהודעתו של שר הדתות, משה מימון, על התפטרותו תורה ביישוב חיוך סולחני ("כבר שמענו על זה בקפריסין") עוררה הודעתו האישית של שר המסחר ו-התעשייה על בעיות השכר, מבוכה בשורות חברי הכנסת של הקואליציה, וסיפוק רב בשורות הציונים הכלליים (מוקדם מכפי שקיון). ללא רתחה וללא זיטטות אורטו-ריות, קרא יעקב גרי את הצהרתו הכלכ-לית של דעת עצמו, ובה קריאה לת-עשינים לא להיענות לתביעות הפועלים להעלאת השכר.

הצהרתו של השר היחיד, שאינו חבר הכנסת, ושאנו אחראי כלפי שורות מסוי-מות בספסלי חברי הכנסת, עשתה בכל זאת רושם יותר חזק מאלה שהשמיעו רא-שי סיעות חזקות. יעקב גרי, אישיות פי-גנטית ופוליטית בלתי תלויה, שנקראה עי-ראש הממשלה עצמו לממשלה, בכדי להת-זיר לממשלה את אימון הציבור, נענה להו-מנה ללא התלהבות, מכיוון שלא רצה לי-סרב לבקשתו האישית של ראש-הממשלה הנתון בצרה. הפיננסיסט מאפריקה הדרו-מית, שהשקיע עמל וכספים רבים בהקמת מפעלי תעשייה שונים בארץ ("אתא"י-1-עוד) עלול היה להחזיר את אימון בעלי ההון מחו"ל, שנתאכזבו מרה בטיפולם ב-משור הממשלה מספר 2.

השר החדש, בעל הליכות נועם וחיוך קוסם, הראה את ה"ציפורן" שלו עוד ב-תהליך השיחות שקדמו לכניסתו לממשלה: התנגדותו הנמרצת להוציא מתחת סמכות שר המסחר והתעשייה את הטיפול בחמרי בנייה ולהעבירם לידי גולדה מאירסון. יע-קב גרי רמו בזה ברורות, שאינו מתכוון להיפך "בובה" בידי המפלגה השולטת. תוצאות הבחירות לעיריות היה רקע מסייע למילוי דרישותיו של יעקב גרי.

אולם בזמן המקח והממכר, נמצא דיק-טטור הכספים והמשק בארה"ב. כשקיבל אליעזר קפלן, בשובו ארצה, דו"ח על ה-נעשה, עיקם את שפתיו בחיוך והפעולות הראשונות של האוצר הוכיחו, שאליעזר קפלן לא יחתר הפעם. ה"כבוא לא תש-לום" נשאר בידי קפלן, מבלי לתת אף

עיראק

מי יתן 2 מיליון דינר?

עיראק, ארץ עשירה בנפט, חייבת בכל זאת לקנות נפט מארצות זרות. הסיבה: אין לה מפעל לזיקוק החומר הגלמי, הזורם במיליונים של טונות משדות הנפט העשיריים בצפון.

כבר לפני שנתיים השתדלה ממשלת עיראק לשכנע תעשיינים אמריקאים להקים בתי זיקוק בבצרה, הנמל העיראקי במפרץ הפרסי, שיתפוס את מקום המפעלים של חיפה.

עתה חזר ד"ר נדיר אל-פצ'י, מנהל משרד הנפט של ממשלת עיראק, מביקור בלונדון, בו דן עם תעשיינים אנגליים על הקמת בתי-הזיקוק.

איש לא ענה. הם, כמו האמריקאים לפנייהם, היו מוכנים לספק את הצידוד הדרוש בתנאי אחד: שהעיראקים ישלמו את המחיר במקום. רק אחרי משא ומתן ארוך, הסכימו להצעת הד"ר פצ'י, שמתן שלט עיראק תשלם 2 מיליון דינר (לירות) — בדולרים — עם הזמנת הצידוד, ואת היתרה של שלושה מיליון דינר, עם הקמת המפעל.

כאשר חזר פצ'י לבגדאד, עמד על הצורך בצעדים מיידיים, כי נוכח המצב הבינלאומי המסוכן וזמרו ההודינות של מעצמות המערב, יש סכנה, כי יתחרטו התעשיינים הבריטים על ההסכם.

אם ביצוע התכנית הזאת שוב יידחה, נעמד בפני אותו מצב, שעמדו בפניו ב-1938, כאשר הממשלה היססה לבצע את התכנית להקמת בתי זיקוק, שגרמה לעיראק הפסד של מיליוני דינר.

אך תשובתה של הממשלה היתה עוד יותר הססנית, מאשר ב-1938, "מי יתן לנו שני מיליון דינר בדולרים?" היא שאלה. איש לא ענה.

איראן

ההזמנות תוקנו

במשך כמה שבועות חיו אנשי החצר המלכותית בטהרן בצל סימן-שאלה גדול: האם יתקיים טכס הנישואין בזמן, או לא? סוראיה, בתם של ראש שבט הבכתיארי ואם גרמנית, שנבחרה ע"י השליח-שאה (מלך המלכים) מוהמד רוה פחלאוי של איראן, להיות לו למלכה ("העולם הזה", 679), אחרי שהתגרש מפארויה (אחותו היסופיה של פארויה), שכבה וחלה במסתה. אחרי פגישתם הראשונה ביד לאונגוסט (מוחמד "הכיר" אותה ונתאהב בה רק בתמונה), נקבע מועד הנישואין ל-27 בדצמבר, וכאשר, כמה ימים אחרי כן, חתלה

סוראיה, ארוסת השליח-שאה המחלה: טיפוס

סוראיה בטיפוס ומצבה היה קשה, הוכרוזו תפילות מיוחדות לשלומה בכל מסגדי טהראן. השאה הניח את כל עסקיו ועסק אחרי מצבה.

תרחיקה וקירבה. במרוצת הזמן,

החלימה סוראיה, והוחל בהכנות לטכס הנישואין, שיערך בארמון הגדול, הבנוי כולו משיש ירוק. עד אשר, ימים ספורים לפני המועד שנקבע, המלכה העתידה חלתה שוב.

כל שאר הדאגות, המצטברות סביב איראן, נוכח סכנת מלחמה עולמית נשכחו כמעט, ומצבה של סוראיה היפה הפך לשיחת היום.

כאשר התקרב יום הנישואין וסוראיה טרם החלימה, קיבלו המוזמנים לחתונה איגרת מלכותית: התאריך נדחה לחודש ימים, ולאם המלך, שביקרה אצלה, הודתה

לעתים ניסו הערבים לרדת לים. פעמיים בהיסטוריה המודרנית, הקימו המצרים, למי של, ציים מלחמתיים חזקים, כענפי-משנה בצד צבא היבשה, מבלי להשענים על ספנות מסחריות.

וכאשר בקרב ימי גדול הוכרע הצי המצרי של איבריהם באשא על ידי צי צרפתי, בריטניה ורוסיה בשנת 1827, לא נמצאו האנשים המאומנים שימלאו את הפירצה.

אגב, צי הכליפים (כפי שנקראו שליטי מצרים) הוריש לצי המערב את התואר

ממשלת מצרים בישיבתה

התרופה: מלקות בציבור

אדמירל (שיבוש של "אמיר אל-בחר" — נסיך הים).

פירטים קנאים. מלבד ציים סדירים אלה היו תמיד כנופיות של שודדי ים, כפי שכינו אותם המעצמות הימיות האירופיות. אלה היו, למעשה, כוחות מוסלמים, שלחמו את מלחמת הקודש (ג'יהאד) נגד הכופרים.

רעיון הג'יהאד היה פופולרי במיוחד בקרב שוכני אזור אחד בחוף המערבי הפרסי, שהיה מכונה "חוף הפירטים", במפות הרשמיות של הצי הבריטי. עד אשר הוסכם על שביתת נשק קבועה (הם לא הסכימו לשלום קבע, כי זה מנוגד לחוק המוסלמי ההללי) כתוצאה ממסע עונשין בריטי בשנת 1820.

אך למרות הפסקת ההתקפות על אניות-סחר אירופיות, לא חסרות פעולות מלחמתיות למלחי ערב בים סוף והמפרץ הפרסי. הם עוסקים בהובלת עבדים כושיים, על אף החוק הבינלאומי, את העבדים הם מוכרים לסוחרים בשוקי חצרמות, ומחירים יורד ועולה לפי הביקוש.

התעזה עולה ביוקר. בים סוף, שונה המצב במקצת, כי האיזור נתון הרבה יותר להשפעת גורמים חיצוניים. מצרים, העומדת בראש ארצות ערב, רוצה גם כאן להיות למעצמה מנהיגה. נחיתת צבא באיים החולשים על המור צא ממפרץ אילת לים סוף, כדי לאיים על העמדה הישראלית, נערכה בתחילת 1950 ע"י כוחות מצריים דוקא. אם כי רק אי אחד — סיראן — הוא מצרי והשני — סאנאפיר — הוא סעודי. במיוחד מבקשת מצרים לרכוש בידה את כל מעבר עולי הרגל המוסלמים למקומות-הקודש בסעודיה. הובלה ימית של הצליינים הללו שימשה

נימוק עיקרי להקמת חברת הספנות המצרית "מיסר" בשנת 1925. אולם בני לל תעלת סואץ, לא התפתחה חברה זו, כפי שהיה ביכולתה להתפתח.

התעלה, שנפתחה בשנת 1869, היא מפעל צרפתי, המכניס סכומים ניכרים לצרפת. מדמי המערב הנגבים מכל אניה המשתמשת בתעלה. ערכה למצרים הוא בעיקר בתור הבטחה לעתיד, כי בשנת 1968 (99 שנה אחרי פתיחתה) תעבור התעלה לרשות מצרים.

כבר לפני 40 שנה, ניסתה חברה התעלה להשיג את האחרת הניכר, אולם הסכמתו של ראש הממשלה המצרית, בוסרוס גאלי באשא הנוצרי, גרמה לרצון חתול ביד לאומנים. אין להניח שמישהו יסכים שוב להארכה זו. בינתיים מקבלת מצרים 15% מהכנסות התעלה בתור דמי נכיון.

לעומת זאת, דמי המעבר הגבוהים

מכבידים על מעבר האניות המצריות מן הים התיכון לים סוף, כי אין למצרים שום זכויות עדיפות מבחינה זו לגבי מדינות אחרות.

מעבר חפשי לאניות מצרים דרך הים, היה נתון תנופה אדירה להתפתחות צי מסחרי, אשר תעריפיה-ההובלה שלו היו מתחרים באופן רציני בשאר הספנות העולמית בחבל זה.

עסקים הם עסקים. מה יקרה אם תפול פצצה אטומית על תעלת סואץ ותחסם את התנועה? לכך מקחת כמה ארצות ערביות.

כבר היום משתלבות עירק, סוריה וה-לבנון לשכנע חברות הובלה, כי יותר כדאי להן לשלוח את סחורותיהן בדרך היבשתית בירת-בצרה, ועל ידי עקיסה זו לחסוך את דמי המעבר בתעלה.

בצרה, על חוף המפרץ הפרסי של עירק, ושורת הנמלים צור, צידון, לאטאקיה ובירות, על חופי סוריה והלבנון בים התיכון, פותחו לממדים גדולים למדי, רק לצרכי ובעזרת סחר זה.

הצורך במל בים התיכון, שיהיה בן זוג לבצרה, והיה צמוד אליו בקשרי תחבורה יבשתית, הוא גורם חשוב בשאיפות עירק לאיחוד עם סוריה. נמל לאטאקיה בסוריה מחובר לבצרה במסילת ברזל ובכביש.

אולם באותה מידה, מהוה נמל לאטאקיה גורם חשוב בחישוביה הפנימיים של סוריה. עד עתה, היתה תלויה בשרותי הים מלחים הלבנוניים (לבנון משתרעת על חוף ים השייך, מבחינה טופוגרפית, לסוריה, ומתחזה את מוצאה הטבעי לים התיכון). אך לסורים כדאי יותר לפתח נמל משלהם — לאטאקיה, מאשר להשתמש ברשות המעבר הניתנת להם על ידי הלבנון ("העולם הזה", 688) במל בירות, שהפכה לאמצעי סחיטה מסחרית בידי הלבנוניים.

הארץ הערבית, היחידה היום, היכולה להתגאות בצי ממשי, היא מצרים. נמליה הגדולים, אלכסנדריה (השני שבנמלי הים התיכון, אחרי מרסיי, שהיה בסיס הצי הבריטי במלחמת העולם) ופורט סעיד, וכן חופה הארוך, הרשו לה לפתח שירותים ימיים סדירים.

בתחילה התרכזו מאמציה ביחידות מש"מר חופים למלחמה נגד מבריחים. לפני כעשר שנים נכרשה גם אניות מלחמה קטנות והיה להם הצי המלחמתי המסחרי החזק ביותר במרחב, עד להקמת מדינת ישראל, התופסת היום מקום ראשון בימי-אמת המרחב.

למרות האמצעים הכספיים הגדולים של מצרים, מגיע קיבול הצי המסחרי לחצי הקיבול של האניות הישראליות. הסיבה

תחקירות מהימנים

ידיעות על ישראל בעתונות הערבית תופשות חלק חשוב וסנסציוני בכל גיליון. המיד אפשר למצוא קטע על נושא ש"נודע ממקורות מהימנים": "מדינת הפושעים היהודים ממשיכה בהודינות קדחתנות לקראת ההודמות המתאימה להריסת מדינות ערב ופירצת המצור אשר הטילו הערבים על ישראל." "מדינת ישראל הקימה תחנת שידור צבאית בשוף יונס (?) המשרדת משך שתיים ביום תרגילים צבאיים ליחידות השונות."

על הופעת הצנחנים בטקס נעילת המכביה כותב "אלי-מוסאואר" (שבועון מצרי מצרי): "חיל זה מונה אלפים רבים של אנשים וביניהם יחידות רבות של נשים". מתחת לתמונת החיילות המתמרנות על חבלים היתה הכותרת: "דיביונות של צנחניות ישראליות..."

היא, שסחר החוף המצרי תופס מקום קטן יותר במאונה המסחרי מאשר בישראל, ומי קצוץ הספנות שם אינו בחינת רומנטיקה והתפרקות נערים, המתנגעים להרפתקאות סביב העולם. זה הוא מקצוע אפורי כלל מקצוע אחר, אשר רק מעטים מבני ערי החוף עוסקים בו.

לעומת זאת, הולך ומוקם צי מלחמתי אשר לפי הממדים הבינלאומיים אינו חזק ביותר. הוא יהיה מורכב מיחידות עור, אשר עיקר תפקידן לשמור על הבסיסים הגדולים של הצי הבריטי במצרים, אולם בממדים הנוכחיים, במרחב, יהיו יחידות אלו — קורבטות, אניות משותות, שוליי-מוקשים — גורם מכריע.

לבן המשביל בעת ההיא ידום

(עמוד ה' י"ג)

19

...והארץ תשקוט. עין שמים אודמת
תעמעם לאטה
על גבולות עשנים.
ואומה תעמוד—קרועת לב אך נושמת...
לקבל את הנס
האחד אין שני...

היא לטקס תכון. היא תקום למול סהר
ועמדה, טרם-יום עוטה חג ואימה.
— — אז מנגד יצאו
נערה ונער
ואט-אט יצעדו הם אל מול האומה.

לובשי חול וחגור, וכבדי נעלים,
בנתיב יעלו הם
הלוך והחרש
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום-הפרך וליל קו-האש.

עיפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע,
ונוטפים טללי נעורים עבריים —
דום השנים יגשן,
ועמדו לבלי-נוע.
ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.

אז תשאל האומה, שטופת דמ-ע-וקסם,
ואמרה: מי אתם? והשנים, שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף
שעליו לך ניתנה מדינת-היהודים.

כך יאמרו. ונפלו לרגלה עוטפי-צל.
והשאר יסופר בתולדות ישראל.

נתן אלתרמן

גילתה כי ליו"ר שלה, יוסף שפרינ-צאק, ספר האשיות והאכזביות... (אשר) ודאי יופיע פעם, כשהיה גיר.

המשק

שפס שחור

אליהו פרומצ'נקו, בעל בית החרושת לשוקולד "עלית", אחרי קריאת גאומי של קפלן על גורמות ופרמיות מהגדלת פר-

אליהו פרומצ'נקו
בשביל קפלן, לא

יון העבודה, רתח כולו. בכעס קימט את התון שבדיו וורקו לאשפה. "את מי הוא משלה?" קרא בחרון אף.

אליהו פרומצ'נקו, בעל קומה נמוכה, שפס שחור (למרות גיל ה-65), מדבר אידיש עסיסטי או רוסי (למרות היותו 18 שנה בארץ).

חרשתן שוקולד בריגה הלסבית לשעבר, הגיע ארצה בשנת 1933. הביא אתו כמה מכונות לייצור ממתיקים ושוקולד, הקים בית מלאכה קטן, שהפך במשך הזמן ל-בית חרושת הכי גדול במזרח הקרוב. פרומצ'נקו ידע את סוד הטיב של השוקר, לזה וכומן קצר הרחיב את עסקיו, נכנס כשותף ל"פרומינ" ו"פרימן", אירגן את יצוא סחורותיו לחו"ל ו"עלית" הפך לשם דבר באר"ב.

גם כיום, למרות המשבר הכללי בתעשיית השוקולד והממתקים בארץ, "עלית" לא הפחית בהרבה את ייצורו לגבי השנה הקודמת, הסוד: פרומצ'נקו ידע לכבוש שוק לאקספורט לארה"ב.

והנה הגיעה הזמנה מאמריקה ל-15,000 ממתיקות מין משובת, תוך תנאי אספקה בתאריך מסוים. בינס אליו פרומצ'נקו את המומחים המקצועיים שלו ואמר: יש לי הומנה מצוינת, שיש לבצע תוך זמן קצר. תעבדו שעות נוספות ואשלם כהוגן.

לשמע הבשורה הטובה משכו הפועלים בכ" תיפיהם ואמרו: תודה רבה — לא בשטת המסים הקיימת לא כדאי לטרוח שעות נוספות ולהשתכר יותר מדי. אין אנו ר-צים לעבוד בשביל קפלן.

אליהו פרומצ'נקו נשך את שפתיו והר-דע לקוחותיו: לא אוכל לבצע את ה-הומנה בממדים המבוקשים. פרומצ'נקו יב-צע רק את השליש מההומנה, ו-10,000 דולר יפים יישארו בארה"ב.

ידוע ברוסיה הצארית שלח את בנו ל-גרמניה, אמר לו: תיסע לגרמניה, יש שם פסל של גוטנברג (ממציא הדפוס), תירק לו בפנים, כי ממנו בא כל הרע בעולם... אחר הוסיף בחריפות: "שר ה' מסחר... שוכח שנייר איננו לוקסוס...". המחיר שמדינת ישראל משלמת בשביל יסוד-היסודות של הדימוקרטיות, שבלעדית יהפוך השלטון לדיקטטורה גמורה: 360 אלף דולר לשנה — החלק 0.1% של כלל היבוא המתקרב למאה מליון לירה...

לאן זוביל בהכרח כל שיטה המחלקת את העתונות ל"חיונית" ו"בלתי-חיונית" גילה ח"כ אחר, א. מ. גניחובסקי, שגינה בחריפות את ועדת הספר ואישר את גיל-יהם של כמה עיתונים ("העולם הזה" 687) כי ועדה זו היא מכשיר פוליטי ל-דיכוי חופש הדיבור ולהחרמת ספרים, ש-אינם אהודים על השלטון: "הועדה נותנת רשיונות להדפסת הספר... היא מעין צנ-זורה, לפני הדפסת הספר...". ההערה מצ-אה חד רחב והצדקה בקרב חוגי סופ-רים למודינסיון.

נתן ילינ'מור התריע על "אחת הסכנות הגדולות הנשקפות... לבנטיניזציה של העם העברי במולדת" עקב מחסור בספרות מקו-רית ומתורגמת בעלת רמה.

יצחק בן-צבי תבס ייצור נייר בארץ, ערי ז'בוטינסקי הציע שחלק מהעתונים הלועזיים יופיעו בעברית, אך באותיות לטיניות.

לבסוף הועברה השאלה לוועדה המור-כת מחברי ועדות הכלכלה, חינוך ותר-בות, פנים.

לתעלת סואץ, ואולי בכוח לאוצרות האו-רניום האפריקאיים. הוא דיבר כבעל-אוב, שהעניד גלוי לו, יותר מאשר כאדם האח-ראי להכנות מוחשיות.

בקשר לסכנה השניה — היא סכנת "האויב הפוטנציאלי (הערבים) הרוצה ל-עקור אותנו מן השרשר", הרגיע שר-הב-טחון, "כל זמן שאהיה שליח האומה הזאת לא אחמין כל הודמנות להגיע לשלום עם הערבים". ח"כים, הזוכרים את פרשות אבו-גוש ונימר אל-הוארי הקשיבו בחיוך ספקני. קשה היה לשכוח כי עד היום לא פרסם ראש-הממשלה תכנית לשיתוף-פע-ר לה עבר-ערבי במרחב, לא נתן הוראה לתחנות-השידור הישראליות לפנות אל ה-רחוב הערבי בארצות השכנות, לא חיפש ולא מצא אף ידיד אחד בין תנועות ה-אופוזיציה והמחתרת השונות שמעבר לג-בול, לא נתן אף לערבי ישראלי אחד ל-דבר אל אחיו בצד השני.

הרמטכ"ל — אשה: במשך כל ה-ויכוח, הטכני בעיקרו, שבא אחרי הודעתו, שמר ב. ג. על מצב-רוחו המרומם. כשרחל כהן (וויצו) הצטרעה "...אנו שוכחים למ-נות לכל הפחות אשה אחת... במפקדה (של הג"א)... השיב: "בצבאנו יכולה אשה להיות גם ראש המטה הכללי. נקחה שזה יהיה פעם".

האלוף-משנה שושנה חרנר רשמה לפניה את ההערה.

תידק לו בפנים

אחרי שהודעתו האמיצה על התכנית ל-הבראת המשק (ראה "ממשלה") עוררה

מרדכי אביגדור, אשתו ושני בניה ששרדו
בעזרת ב. ג. ין

הכנסת כמו כן:

■ קיבלה לתשומת לב (ו.א. אישרה) את קווי הפעולה הכלכלית והבספית של הממשלה (21: 51), אחר ש-12 נואמים נוס-פים (31 בס"ה) תבעו הרחבת היצור, הגי-דלת המלאי, השמיצו איש את רעהו.

דרש אידיב ככה, הפרוגרסיבי: במקום איגרוס, מלאי.

■ זכתה בזכויות מיוחדות: כל המכת-בים שיישלחו אל ח"כים או על-ידיהם, יהיו פטורים מבולי דואר. לכל הח"כים תוענק זכות בכורה בקבלת מכשירי טלפון ובק-שירת שיחות בינעירוניות, שתהיינה פטו-רות מתשלום.

אליו אהדה לא מעטה, ניגש יעקב גרי ו-שפך מים צוננים על ההתלהבות: "אינני יודע אם זה כל כך ברור שאנו נוכל להמ-שיך להרשות לעצמנו להוציא לאור 17 עתונים יומיים ו-200 עתונים פריודיים...". הח"כים והקל זקפו את גבותיהם למש-מע הדברים. איש לא האמין שיעקב גרי הוא כה תמים, עד כי יאמין שבמשטר הנוכחי תיתכן הבחנה אחרת מזו הרצויה למפלגת השלטון: "חיוניים" — עתוני הממשלה, "בלתי-חיוניים" — עתוני ה-אופוזיציה, "מותרים" — העתונים הבלתי-תלויים, הגורמים צרות לממשלה ולאופו-ר זיציה גם יחד.

העיר יוחנן באדר, איש חרות: "כששר

(המשך מעמוד 3)

נציג אחד למשרד המסחר והתעשייה בחוץ-ההצבורית שהוסעלה לשם כך. האוצר הוכיח שתכניות המשרדים לחוד, והקצבת כספים למטרות אלו לחוד. בנסיבות אלה לא גילה יעקב גרי התלהבות יתרה להש-תתפותו בממשלה. ובשיחות פרטיות הת-חרט לא פעם על שהסכים להיות שר. ו-רגלו האחת נשארה, ממילא, בחוץ.

כשעלתה על המדוכה שאלת העלאת שכר העבודה בחוזים החדשים, אמר יעקב גרי קצרות, לא! העלאת השכר עלולה לגלגל את משק המדינה לתהום האינפלציה, הווהרת בלאו הכי בעליות, ולא איכפת לו המאבק מאחורי הקלעים בין מפא"י ומפ"ם.

הזמנים השתנו. ראש סיעת המפ"גה השולטת, המזכיר הכללי של הסתדרות העובדים לשעבר, פנחס לוביאניק, היה מחסידי הלהבים של שר האספקה לש-עבר דוב יוסף, במסעו נגד אינדקס יוקר החיים. כשדוב יוסף הוריד באמצעים אדמי-ניסטרטיביים, במשך 9 חודשים, את ה-אינדקס ב-54 נקודות, והפחית את תוספת היוקר במעלה מ-5 לירות, לקח פנחס לוביאניק על ראשו את ההתקפות העזות מצד מפ"ם נגד ה"אינדקס המזויף", ולא נרתע מפני האי-פופולריות, להילחם בש-ביתות הפראיות שפרצו, לא על דעת ה-הסתדרות.

אולם הזמנים נשתנו. אין השעה כשרה לכך, מפא"י נמצאת עדיין בתהליך העיכול של תוצאות הבחירות לעיריות, ואינה רר-צה להוסיף שמן למדורה. הסכם האינדקס, שעמד להיחתם לפי הנוהג הקודם ב-15 לאוקטובר, לא נחתם עד היום. ההסתדרות שינתה את קו החזית. לפי דרישותיה, תפ-סם בקרוב מחלקת הסטטיסטיקה הממשל-ית דו"ח ביניים על תוצאות חקירת ה-אינדקס באוגוסט 1950, בכדי ליצור בסיס להחזיר לעובדים את הסקדונות, שהוקפ-או בקרן ההוולות. מפא"י גמרה אומר לפנים את ציבור הפועלים ולהשמיט מיו-ירבייה, מפ"ם ומק"י, קלף חשוב (אולי תיערכנה בכל זאת בחירות בקרוב).

יעקב גרי אינו מייצג שום גוף בכנסת ונואם, "על דעת עצמו", אבל מאחוריו עומד ציבור התעשיינים (שאמנם לא איב-פת להם להעלות את השכר בכמה אחוזים שירצו, אבל רק בתנאי שיעלו גם את מחיר התוצרת), לדרישות פועלי המזתכת ענו ב"לא" החלטי. ההסתדרות במבוכה, שביתת האזהרה במתכת שעמדה להתקיים ביום השלישי שעבר, בלי החלטת האיגוד המקצועי, נדחתה. כשהשמיע גרי את דב-ריו בכנסת, כבר החליט בלבו על צעדיו הבאים. וחוששים עמודי התחר של מפא"י: שאם גרי יתפטר, יגיע הקץ לכל החלו-מות על משיכת הון והחזרת אימון לממ-שלה הקיימת.

הכנסת

מצב רוח מרומם

"לא אצא ידי חובתי אם לא אוסיף כמה הערות כלליות למצב הבטחון". חייך שר הבטחון, נמון הקומה ועטור ש-רות שיבה קצוצות, כשבדש חליפתו הא-פורה מנצנצת החרב עטורת עלה הזית של קורס המס-ממים של ה"הגנה".

התוכל המדינה לעמוד במקרה של מל-חמת-עולם שניה? "אני מעין לענות בח-יוב", אמר ב. ג. אלא שגם שר הבטחון לא פרט מה תעשה מדינת-ישראל, כשכמה דיכויית-שריון סובייטיות תתגלגלה בכיוון

דרכי חיים

מכתב לבי.ג.

מרכזי אביגדור היה סוחר נייר בתורכיה, שני בניו למדו בבית הספר, ואילו שנים אחרים היו בקיבוץ בארץ ישראל.

כאשר פרצה מלחמת העצמאות החליטו, כי הגיע זמן לעלות למדינה החדשה, שהרי כמה למען היהודים. וביתוד כשהתקרב הזמן שבנם שלמה יגיע לגיל השרות בצבא התורכי.

בהגיעם ארצה, במחצית שנת 1948, לא היה מי שיקבל את פניהם — בנם הבכור דוד נפל בקרב בצפון, ואילו השני, שמואל, נשבה ע"י המצרים בניצנים. אולם זה לא היה הכל — כעבור כמה חודשים טבע בנם השלישי, שלמה, בשעה שהתרחץ בים.

המלחמה נגמרה ושמואל חזר משבי המצרים, אולם בריאותו נפגמה במקצת — הוא לא יכול לפרנס את משפחתו. אביו, בחזקת היותו אב שכול, קיבל הענקת חודש שית 16.500 ל"י, וכאשר נמצאה לו עבודה, הופסקה ההענקת. העבודה: כורך ספרים, השכר עבור 8 שעות: 995 פר.

ישנם חוקים. האב פנה לכל המוסדות — העבודה קשה מדי, והשכר נמוך מדי. אולם לא נתקבלה כל תשובה. אמרו לו: יש במדינה חוקים ולפיהם גוהגים המוסדות.

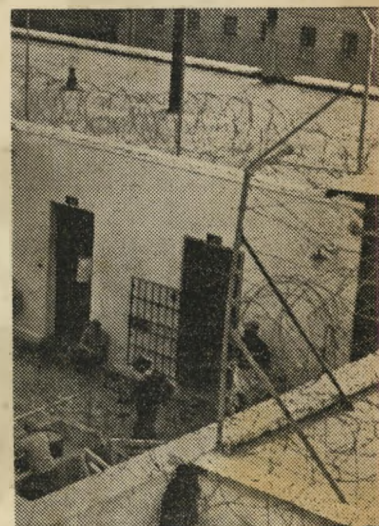
ואו פנה האיש למי שאחריו, לפי דעתו, גם על החוקים — דוד בן-גוריון. הוא שלח מכתב, בו הוא אמר: האם בן בשבי ושני בנים ששכלתי אינם הוכחה, שמילאתי חובתי? לכן בקש את התערבות ראש הממשלה לטובתו. שישפיע לעקוף את מילת החוק, כי אין הוא מבקש הענקת, הוא רוצה לעבוד ולפרנס את עצמו. ובגילו (64) קשה ללמוד מקצוע חדש. אולי יתנו לו אפשרות לעבוד בענף הישן — תעשיית נייר?

באחד מביקוריו הקבועים במשרדי השי קום, נרמז לאביגדור, כי ענינו יסודר בקרוב. התפעל: מדוע כל הפרוצדורה הזאת? מדוע הצורך בפניות לראש הממשלה? אם החוק אינו צודק ומפריע, שיחליפו אותו...

ד ת

בו. בוגד!

"אילו היה קורא הגס ובן גוריון היה ווור מחר בתשובה, והיה מחליט לנהל את המדינה עפ"י חוקי התורה — הרי היה זה האסון המחריר ביותר ליהדות הדתית..." דברים אלה לא יצאו מפי איש מפי, או

תא מס. 4, תלימודי האסיר השלים עם גורלו

חבר מק"י, הנואם: אדם המדקדק במצוה קלה כבחמורה, ששימש פעם מנהיג מרכזי ב"הפועל המזרחי".

ד"ר ישעיהו ליבוביץ, ה"אינפנט טריבל" של היהדות הדתית, בעל ידיעות עצומות, מרצה לכימיה פסיקלית, חרף הביטוי, חד הניסוח, אמר דברים אלה. זה היה בהרצאה על הנושא "הדת במשבר", שנתיקיימה בשבת האחרונה באולם "המכבי" בחיפה, הגדוש מפה לפה... "הודים דתיים."

"יש לנו חוקי פגרים — והיינו: דיני קבורה ושחיטה" — אמר ד"ר ליבוביץ, אפס, חוקי חיים ריאליים למעשי יום

יום — חסרה היהדות הדתית לחלוטין. צעקות: "בוז! בוגד!"

תמיד עסקו היהודים בבעיות רוחניות מופשטות—טוען ליבוביץ — כיוון שבכל דור היה גוי אחר ממונה על הבטחון, על התחבורה, על הספקת המזון והמים ועל כל אחרות החיים היומיומיים. ואין כל הבדל אם היה זה הנציב בקיסרי, הקיסר ברומי, או "הפריץ" הפולני בפשמישל, — עובדה היא כי לחוקים מעשיים וכוללים למדינה — אין זכר בכל הספרות הדתית והמשפטית שלנו. מה יעשה הדור בשבת — היחלק מכתבים או יחדל? ומה בדבר הטלגרף, והטלפון? ושרותי המים, ועניני הבטחון הפנימי והחיצוני? — בקשר אליהם אין כל מסגרת חוקית קבועה ומסוימת. מנסה הד"ר ליבוביץ את דעותיו התוקפניות: — ידענו את מדינת העבר המיתית לוגית של דוד בן ישי — יש לנו מושג מעורפל ממדינת העתיד המיסטית של משה בן דוד—אפס, מדינת התורה של דוד בן גוריון — פשוט אינה כלולה בתכנית! צעקות: — "עריק! צא! מחלל שם שמיים!" ד"ר ליבוביץ רוכס כ כפתורי מעילו האפדת המהוה, מעיף מבט לעגני על הקהל המתרחם — מתווכח בשצף קצף — "אני דורך לכם על יבלות! — לכו לאכול קוגל..." ממשיך, יש ביהודים הרבה מן העמדת הפנים, טוען ליבוביץ — הגה, החליטו, כי על בחורי הישיבה לא מוטלת החובה ללכת לגיוס והם פטורים משירות צבאי ומה המסקנה שלליבוביץ מסיק מעובדה זו? הוא סבור, כי בחורי הישיבות חפצים, כי רוב הנוער הישראלי יהיה אפיקורסי, ולא ילמד חלילה תורה, (כדי שיהיה מסוגל להגן עליהם...) מציע לליבוביץ להכניס ברכה נוספת "לברכות השחר": "ברוך שברא אפיקורסים!" באולם סערה: אלה צועקים: "הוציאוהו!" — ואלה: "תנו לשמוע!" לייבוביץ מגלה (הוא היה עד לפני זמן קצר מנהיג הסיעה הדתית בהסתדרות — "העור בד הדתי") כי בעת שאורגנה משרתת ישראל, פנו מנהיגים דתיים ידועים לבכור הדתי, ובמיוחד לצעירים, שבקשו להתגייס למשטרה, ואמרו: "לא!! זה ענין בשביל החילוניים!" ועתה, אומר ליבוביץ, קובלים הדתיים על שאין המשטרה האפיקורסית מלטפת אותם בשבתות...

לדעת ד"ר ישעיהו ליבוביץ קיימות שתי ברירות בלתי נמנעות בפני היהדות הדתית. האחת: הנידחות מהמדינה — והפיכת כל היהדות הדתית לכת גדולה של נטורי קרתא, והשניה: חקיקה מידית חדשה, של חוקי היומיום של המדינה, המבוססים על עקרונות התורה. שעת הקוגל התקרבה, ד"ר ליבוביץ ירד מן הבמה. קריאות הבזו ומחאות הכפפים של קהל המאזינים (99,9 אחוז דתיים) השתתקו...

אשכנז

עונש קל מדי...

שעה ארוכה לפני שדן בית-הדין את הד"ר חיים ואקס, הרוקח אציל-הפנים מג' תניה, על הריגת שותפו, ססח גולובוביץ, דמה בית-הדין לסימפוזיון מדעי (העולם הזה, 680). בזה אחר זה הופיעו על דוכן העדים רופאים, שהעידו, כי לדעתם סובל הנאשם מחוסר שווי-משקל נפשי, ממחלת עצבים, מהאלוציניציות.

"אין בית הסוהר, הקיים במדינה כיום, יכול להאשים לו, קרא הסניגור, יעקב הניגמן, בהתרגשות. הנאשם עלול להי" לות בו עד סוף ימיו..." בכל זאת דן אותו בית-הדין 5 שנות מאסר (נשהן, למעשה, 3 שנים וחצי, מאחר ששנה רג"י לה בבית-הסוהר מונה 9 חדשים).

שתי התאבדות. כשהובא חיים ואקס לבית-הסוהר המרכזי בתל-ימנה, ראה אברהם מרחבי (ברייספלד), המנהל גבה הקומה והמשופם של בית-הסוהר, כי הוא סובל מדכאון עמוק. פעמיים ניסה לאבד את עצמו לדעת: בפעם השניה חתך את ורידיו בסכין וניצל רק בנס.

אף כי אין אפשרות מעשית להפריד בבית-הסוהר, המלא עד אפס מקום, בין סוגי עבריינים, השתול אברהם מרחבי להקל על חייו של איש-המדע המיואש. הוא שיכן אותו בחדר אחד עם האינטליגנציה של בית-הסוהר — אורי וינטי, הקומוניסט הנאשם בריגול, ומונשה ורשבסקי, שחקן לילה-לו, שנאשם בסיוע לשודדי רחוב המ" לך גירג' — בחדר מס' 4 של בית הסוהר הוטל עליו תפקיד קל ומשכיל, שנתן לו מידה רבה יותר של חופש אישי בכתלי בית-הסוהר — הטיטול בספריה. נדמה היה

כי אט-אט נתעורר האסיר חיים ואקס מי אושו, והשלים עם גורלו. **כמו בתליות חוקיות.** מחוץ לכתלי בית הסוהר נמשך אותה שעה ויכוח סוער על פסק-הדין. לדעתם של אנשי חוק מסוימים היה ענישו של הד"ר ואקס קל מדי. אחרי ככלות הכול, אמרו אנשי-חוק אלה, הרג הד"ר ואקס אדם, ועונש של שלוש שנים וחצי, בלבד, עלול לעודד אחרים לבצע מעשים דומים. בשבוע שעבר הגיש היועץ המשפטי ערעור על פסק-הדין.

כשקראה אשתו של הנאשם, שמסירותה לבעלה היתה קרן אור יחידה בחייו, כי הוגש הערעור, הודעוה. היא מיהרה אל בית-הסוהר, קיבלה רשות לשוחח עם בעלה פנים אל פנים, ללא סככה מפרידה, הר"ה

יצחק (יורי) בכר

הסוהר סגר את המנועול

גיעה וליטפה אותו. התנהגותו של הד"ר ואקס לא היתה שונה מן הרגיל. למחרת היום קם, כרגיל, אכל ארוחת בוקר והחל לטפל בספריות. באמצע הע" בודה חזר אל תאו, שהיה עתה ריק, כאילו שכת משהו. הוא נטל לידו את המגבת, סנבב אותה עד שדמתה לחבל, אשר עוביו כס"מ אחד, ושזר עליה חוט. איש לא הבחין בו, כי המיטות הכפולות של בית הסוהר, שהותקנו כדי להקל על הצפיפות, מסתירות את הנעשה ביניהן, מעיני העובדים בחצר.

כעבור עשרים דקה נכנס לתא אחד מר-יורי, אסיר הממלא תפקיד של ספר. הוא מצא את חיים ואקס חלוי במגבתו. איש המדע תלה את עצמו באופן מדעי: קשר את המגבת כך, שתשבור את מפרקתו ות-מיתוה מוחת מיד, כמו בתליות חוקיות, ומנע בצורה זו מוחת אישי מחניקה. הוא לא השאיר אחריו כל מכתב.

"ראסבן ענר"

יצא מר פלישמן, לפי בקשת אשתו, ל-קנות לה פותח קופסאות "פנטס אמריקה" וללילה הקטנה "יורי". הוא הסתובב ב"קרן הרחוב שעה ארוכה ורטן לעצמו "לעזעזל דוקה היום הוא איננו..." מר פלישמן חזר הביתה בלי פותח קופס-

סאות "פנטס אמריקה", ובלי "יורי". הוא ידע כי אשתו תעשה לו סקנדל, אבל הוא לא ידע כי יצחק בכר בן 40 לא ימכור את סחורתו במשך שלושה חודשים הבאים. יצחק בכר, הרוכל התורכי המ"י, הודיע לבני העיר מכל הגילים כי "יורי", הוא פנים מוכרות לא מתמול של-שום. בכר מוכר פנטסים שונים וצעצועים מוזרים לבני העיר. במשך שנים רבות, מהלך הוא ומגש קטן קשור לצוארו. עוד יותר מוזר ומשעשע היה שירו הידוע ב"תורכית והקריאה האין סופית "מ-ת-נ-ו-ת-ל-י-ל-ד-ד-י-ס".

בכר משוכנע בדרכו הפרמיטיבית, ו"לפעמים הגסה, כי הפנטסים שלו מוכרחים להימכר בכל מחיר. בשנת 1946, באחד מימי העוצר הידועים, כשכל תושבי העיר ישבו תחת מעוול ותריס מוגן, ובחוק לא נשמע הגה, חוץ מצעדי נעלים בריטיות מסומרות, נשמע פתאום קולו של בכר "יורי". הוא ניסה למכור צעצועים לשוטרים וקצינים בריטיים. "יורי" ומגשו נעצרו והובלו בזהירות למכלאה. החיילים היו בטוחים, כי זהו אחד מתעלולי הטרוריסטים, לש-חומר נפץ, שדי למשוך בחוט היו-יו כדי שתיווצר התפוצצות קסלנית. באותה הוד"המנוה, במכלאה, הפך או בכר עולמות ושפך קיטון שופכין על עוצריו.

אביו הזקן ניסה לרסן את בנו בן ה-40 פעמים רבות. הוא הטיף לו מוסר בכל פעם שנפתחה לפניו דלת בית הסוהר, אבל בכר, שמקומו אינו בבית הסוהר, כי אם אצל קצין מבחן ורופא, ממשיך בדרך ש-כנועו.

בשיטה הערבית הידועה של "ראסבן ענר", כלומר התנפל על אנשים סרבנים ועל ראשו של כל אחד שבר כסא, ששבר את אפו, על כל הגיבה המשטרה בפתחת תיק בעל 9 עבירות.

יצחק בכר התנגד בדרכו הפרמיטיבית להכנס לכתל, שאינו מקומו, לדעתו (ובסח"גם לדעת רופאים שבידקו אותו). "ראס"בן ענר" אמר הסוהר, וסגר את המנועול לשלושה חודשים.

הארץ

המומחה: תיקוני כינויות, אקורדירי נים, מציתים ועטים נובעים, באח"ריות ("ידיעות אחרונות") — בין-הבגדים המשומשים שנמסרו ע"י תושבי תל-אביב לעזרה הסוציאלית נמצאה טבעת משובצת באבנים טובות ("על המשמר") — שתי עזים שערין מאה לירות נגנבו מתוך חצר ביתם של שרה אילנה וזלמן מחל מנה. עקבות ארבעה אנשים הולינו לעבר הגבול ("חרות") — צעיר בן 24, עולה חדש, התלונן במשטרה, כי הסי"ד את הסכום שלוחה למטרת שיכון — 600 לירות — במשחק קלפים ("על המשמר") — סנקס הנקרי דות החדש שיוחלף במקום הנוכחי, לאחר הרישום החדש, יהיה מצוייר. ציור נקודות הבשר היה ראש פר ("הבקר") — אליגנדרה מרקיסון, לי-דת רומניה ותושבת המעברה באגרונוק, חדרה, ילדה ילד שמשקלו 6.300 ק"ג ואורכו 60 ס"מ ("דבר")

זהה את עצמו

תמונה זו צודמה בקפה, ניצח-בי תל-אביב ביום 6.1.51. קורא שי יזהה את עצמו ויופיע ראשון ב"מערכת יוכה ב"פרס של 2 ד"ל". למרות שבשבוע שעבר חזה טעות דפוס בכתובת, ה"עולם הזה" בחר פה, גילה משה פלי, תלמיד כן 15 מרחוב בר"גירא 19, חיפה, כשרון בלשי ה"ריף ומצא את ה"פרס בכתובת הניכונה: ר ח ו ב ה ר צ ל 61.

אחת הטרגדיות בחיי אשה, בלי הבדל גיל ומעמד — גזיות השערות. זהו אחד העקרונות החשובים ביותר במחנה הקלט המרכזי שעל הכרמל. "מבצע גזיות" הוא הראשון בתהליך בית החירוש. הילדים בודקים ע"י הספר, הידוע בשם פיגור, תיכף אחרי ההרשמה; לרובם יש ראש מלוכלך, כינים, וביצי כינים עירקיות, רומניות, מרוקאיות. והמצב תמיד העלה בכי והתנגדות.

9. עוד נפיעה אחת בלבד: אשרי המאמין... כבר שמעתי את כל זה פעמים רבות. העיקר שכולם שמחים ומסביב למכונית לא עומדים שוטרים עיראקים עם רובים ומשללים. נדמה להם שהגדולים מקנאים בהם. עוזרים אילו לעלות, אחד מלפנים ואחת מאחורנית. האומו עולה לכרמל. מרחוק הם רואים את האוהלים האפורים של אותה עיר אפורה שמה שער העליה... מטביב וילות פאר ובתי מלון גדולים, מטפלות עם תינוקות לבושי הדך המשחקים בשדרות. לפני שהספיקו לראות, נחנך עליהם עוד שער אחד, הם נמצאים בבית חתרושת ומחכים לעוד תהליך אחד.

1. שער העליה. יש שני זברים אופייניים המסמלים את מחנה "שער העליה" ארונים, המלווים במריבות וסקנזליט; פח' אשפה גדולים העשויים חביות זפת צבוי מקום מפגש למיליונים זבובים קטנים הסשחקים דוקה ליד הפחים. שני הקטנים יודעים, כי בקרוב יהיו מספרים 5208 ו-5209 במחנה הקלט של עליית הנוער. הם יש אשה במחנה הידועה בשם אמא, וכמו עשרות אחרים אינם יודעים אם אחו אינם יודעים מה ילד יום — כשהם יכולים, הם בורחים מאמא ומהצריף, העומד ופניהם מועדות, כדרכם, אל פחי האשפה. פה ושם הם יכולים למצוא סרט צבעוני או

5. צער ראשון. 5208 נאמחת: שוב אורזים. השק כבר בלוי, ובין כה אין הרבה מה לארוז. אבל כפי ש'5209' אומרת, ילד אחד בשם 4773 סיפר לבן דודו, שקבל ציוד מלא וחדש, ולקחו ממנו את כל בגדיו הישנים. מילא, המצב היה פעם עוד יותר גרוע; מספרים כי פעם הגיעו ילדי עליית הנוער מגרמניה בחוסר כל חפצים אישיים.

בית ה

10. הוא כבר ותיק. לא יאומן כי יסופר! אם הוא עיראקי ומספרו 4718, איך הוא יכול לשקול אותי? הרי שטנו באים מאותה סמטה, ושיספר זאת לסבתא, שם לא ידע לקרוא מס' פרים. הכל אפשר כאן, גם יש לו כלב עוזר.

11. סוף יום ראש בשמים. חלום או אמ' מטפחות ראש אדום? יש חדר אוכל גדול במין סכין ומזלג, כדי אותם בחוק, מעבר

4. מה דעתך על העמידה בתור? הילד מעלה על פניו הבעה ספקנית — נחיה ונראה. לקטנות ברור שמתבשל כאן משהו, אפילו בעיראק ובשאר המקומות, שמלאו עכורים שאלונים, זה לא היה כל כך רציני. כנראה שהולך לקרות כאן משהו מיוחד. מספרים שמקבלים גם נעליים חדשות... אבל זו כמובן שמועה כוזבת.

3. הרשמה לעלית הנוער. מספרים 5208 ו-5209, בעתיד הקרוב, כבר עוברים את מיונם. שאלות ותשובות, שאלונים, הסטורית והעבר ידובים שונים אחוים... בלי כל ספק ענינים משעממים עד מאד. אבל פקיד המוכירות עושים את מלאכתם האורכת זמן. צריך לדעת שמות, גילים ופרטים סוציאליים רבים. שפות ודיאלקטים הדורשים מתרגמים רבים. הרבה ילדים שכחו דברים. לרבים בקשה מיוחדת: הם רוצים להצטרף לאח או קרוב, וכמעט תמיד אינם יודעים היכן הוא.

2. הקאם" פונה לדשכה. יש ילדים "מאושרים" יותר, יש להם קרובים שהביאום במרובד הקסמים. לרוב, אנשים שאינם מוקסמים ביותר מההנה, אחרי שהגיעו לארץ זבת החלב והדבש. במשרד המיון של עלית הנוער הם מחכים — מתי יראו את הילדים?

תורים
ות לבן—
יין אינם
יתומים.
נ. בעצם
לרשותם,
פח נוצץ.

8. נעלים וציננות. שום ציננות לילדים לא תועיל. הדבר היחיד שיספיע כמו על כל איכר בסין או פועל בערבות רחוקות: האם תחליף את הקפקעים בזוג סוליות, או שתתן להם זוג נעליים, שהבוהן לא תציץ מבושית מתוכן, וזוג מכנסיים שלמים, אזי יקראו אמן ויהיו ילדים טובים. שם למעלה ישנו ציוד מלא. בתהליך שלב שלוש (אחרי גזירה ורופא) תקבל הכל, אפילו פיזימה, ותלמד גם לאכול בצלחת.

7. היתודי הנודד, שוב נודד. הכל קשור וארוז, עוד מעט עוזבים. עיי אחד מצרפי עלית הנוער מתקבצים סביב אשה, הידועה בתור אמא, קבוצת ילדים, ביניהם אלו העוזבים היום. בפני רבים פחד ואימה, לאן עכשיו? אחרים אולי חושבים אחות, שמחים לרגע, מפני שאומו משא עומד בחוץ וזה אומר טיול נוסף... "אמא", שהיא עולה משאננהאי, נואמת ציננות על שמוש בסשחת ושניים ועל דבר ששמו סבון. היא מנסה לעודדם ולשמחם בשיר.

הבדתינודע. 5211 סבל הרבה נוך. כשמתחילים לארוז הוא פורץ זור מדוע. אולי הוא חושב ששוב הוא הקיא. מכל מקום ברור, כי רוצה לעזוב את הצריף הגדול אוהב את המזון הסוב שנותנים.

דושת לצברים

מאת
מקסים סלומון

לילה רד וכוכבים נדלקו
ג נעלים חדשות. לילדות
נקודות ולכולם שמיכות.
ואומרים שצריכים לאכול
נ לאותם הצברים שרואים
הם שמחים ובראים...

קובא לא ידע

סטאלין (508 ע') — י. דויטש —
הוצאת "כתבים" (2.100 ל"י).
המחפזה ניצחה. לנינגרד נפלה בידי
הבולשביקים, כמעט ללא שפיכת דם. אולם
לנין היה מיואש. תלמידיו, כל אותם גור-
אמים, כתבנים מלהיבים, נתגלו, עתה, כאר-
שים חלשים ועדינים. קומיסאריהיון הח-
דש התפטר לאות מחאה על כך, שהלוחמים
האדומים פגעו ביצירות אמנות קומיסר-
רית-הסעד פרצה בבכי, מפני שהפקידים
הישינים הכריזו שביהיה ולא מסרו את
מפתח הקופסה. לנין חיפש איש חזק. מבטו
נחקק בקובא דגויאשבילי, הקוקווי הצעיר
שקרא לעצמו "סטאלין", איש-הפלידה.
סטאלין לא ידע לנאום, ומאמריו היו
משעממים. חבריו בוזו לו בסתר לבס.
אולם סטאלין היה איש חזק, אדמיניסטר-
טור גדול, אדם שידע להשליט סדר.
בשעה שחבריו היו עסוקים בנאומים וב-
מאמרים, נמסרו לו, בהדרגה, סמכויות רח-
בות מאד עד ע"י לנין, כשמת לנין משכין
הלב, נוכחו החברים המופתעים לדעת,
שהקוקווי האסורני, ששמו לא היה כמעט
ידוע מחוץ לרוסיה, הפך לדיקטטור. טעותם
עלתה כמעט לכולם בחייהם.
ללא חיי אהבה. בניגוד למקובל
אין יצחק דויטש מספר לקוראים פרטים
אנימיים על חיי האהבה של גיבורו, וגם
אילו מנסה להתעמק בתסביכים פרוידיא-
ניים. במקום זה חקר כמה שנים וקרא
מאות ספרי מאמרים, נאומים, ויכוחים —
פרי עמלם של המהפכנים הרוסיים אשר
נאמו, כתבו, התוכחו כמעט ללא הפוגות.
התוצאה היא ספר כמעט אובייקטיבי, שר
כה לא לשוא לגושפנקה הרשמית של האר-
ניברסיטה האוקספורדית הגאוגרפית.

הרע דלי - כבד אוז

המפתח לשער הגדול (168 ע') — הינקו
גוטליב — עם עובד (0.300 ל"י).
המקום: בת הכלא של משטרת וינה,
שבשלטון הנאצים, תא מספר 84.
הנכותי: הרב הראשי של סלוצק, יונה
הדוקטור האנס אנטון שטראוס, פרקליט
סלילי וינאי, האיש המספר.

המאורע: מובא עצור חדש לתא מספר
84. שמו טרנופולסקי. רב טרנופולסקי.
הנה סיגריות, עשנו"ל במלים אלה מטיל
העצור הצנום ונבה הקומה, שגולגולתו
גדולה שלא כרגיל, ידיו ארוכות להתמיה,
את ראשית המבוכה בקרב שלושת הכלור
אים בתא.

ואחר ... בעוד אנו (השלושה) עסוקים
במרק הדליל שלנו... יוציא טרנופולסקי
מכיס מכנסיו כמחצית ככר לחם שיפון,
נתח הגון של כבד אוז מטוגן...
אותו יהודי מורשה, רב טרנופולסקי,
הוא איש מדע שאחר מחקרים פיזיקאיים
נוחבים, המציא בהסתייעו בתורת היח
סות, מדחם כיס שבכוחו לצמצם (לדיוק;
לכוח) מרחבים וכיצא באלה.

בעזרתו הוא מספק מזונות משובחים,
עוגות שוקולדה, בקבוקי ליקר, מכשיר
רדיו ופסנתר לתא 84. לבסוף, כאשר טר-
נופולסקי ממרה, אתר חיכוכים רבים, אז
פי משגיח הסוהר, הנציג חייכבראון,
מביא אלה פלוגת עונשין. "מדחם" רב
טרנופולסקי תותח שדה כבד, המגן על
הניסיה לתא: "...אש" פקד... שלהבת,
שלושונה ששה מטרים, וינקה מתוך הקנה,
קול נפץ מתחיש אוננים זעזע את כל
הבניין...

אסיר בכוס שמפניה. הם יוצאים,
זמנית, לחופש. לארמונו של טרנופולסקי,
שליד חרשה, המשיגת מוכנס כסיר בכוס
שמפניה (אחר ש"דחסי" אותו, כמובן),
שאינו יכול להתלץ ממנה. דפנות הכוס
הקלקלים מדי.

טרנופולסקי המחפש אחר חברו, שני
אסר ע"י הגרמנים, ושנפל, תוך כדי כך,
לידי הנסטאטו, מחזירם לנלא, כי "...לא
אוכל להוציאם אחד אחד בפתח הקטן.
המפתח שלי הוא לשער הגדול..." —
שהוא שחרור האנושות משעבוד.

סוף המעשה: טרנופולסקי נעלם, יחד
עם מדחמו, ביום של התרחשות קוסמית
מיוחדת במינה — כוכב זעיר, מן הדרגה
החמש עשרה — עלה לגודל כוכב בעל
הדרגה הראשונה. קיום אור זה במשך
שש שעות הוה מאורע שפגע, כנראה, במרחב
ההדחפה.

הינקו גוטליב היה עורך דין ועיתונאי
ששימש מגיה ומדפיס בעיתון הפארטיזא-
נים של סיטו, הוא עלה לארץ ומת בה.

10000 תותחים נגד אולקוס

"אין תקנה לאולקוס שלך אלא ניתוח!"
אמר הרופא לתשעים ממאה חולי גידול
ממאיר זה המצפים לגור דינו חיתורים
ורועדים. ואז, לאחר שפסק הרופא כי
יש אמנם צורך בניתוח, או "שהפציינט"
לובש עוז ומסכים — או שהוא ממשיך
לסבול ממועקה מכבידה ומכאיבה קביתו.
והוא הדין באבני מרה וכדיות ובכל גידול
פנימי אחר — רק איזמל המנתחים יסלקם
כליל. ורבים הם המבכרים להמשיך ולסבול
מלהסתכן.

לפתע נפל דבר בעולם הרפואי. שיטה
חדשה שהומצאה עוד לפני 60 שנה,
חזרה בתחילת 1948 לבחי תחולים באי-
רופה. שיטת הריפוי החדשה קרויה בשם
"הקרנת גלי הקול" וביסודה מונחת ההנחה
כי אף את הגידולים הפנימיים המסוכנים
ביותר ניתן לרפא כליל בלי להזדקק
לניתוח.

בימים אלה תור ישראל מסיר השתל-
מות ארוך באירופה הרופא והחוקר החיפי
אי ד"ר יוגנפריד ברל, שהביא עמו ארצה
את מכשירי הריפוי הראשונים הפועלים
ע"י שיטת "הקרנת גלי הקול", העשויים
לרפא חולים חשוכי מרפא שלקו במחלות
ממאירות שריפוין היה עד עתה בלתי
אפשרי ברוב המקרים.

שיטת "הקרנת גלי הקול" מבוססת על
ריכוז עצום של גלי קול הדחוסים בצפיפות
במכשיר רפואי הדומה לרדיו קטן. הגלים
מופעלים בעזרת מיכון מיוחד ומכוונים ל-
אבר הנגוע שעורו נמרח במשתה מיוחדת,
כדי למנוע כויה, — באמצעות מכשיר
שצורתו צורת "שופורת טלפון". גלים אלה
ממסים בהדרגה גידולים ממאירים, והם
מחזירים לתאי גוף מודללים ומנוונים את
חיוניותם. עוצמתם של גלי הקול המרוכזים
במכשיר היא כה רבה עד כי לו היה
ניתן לשמעם היה נשמע קול רם פי
10.000 מרעם התותח הכבד ביותר, אולם

לפאייט רוברט האבארד

צריכים לדעת להיווד

היות והם מופסקים ע"י זרמי אויר 10.000
פעמים בדקה לא מספיקה האוויר לקלסם.
בקונגרס הבינלאומי של חוקרי "הסיר"
פיה האולטרה קולית" שנערך בסוף 1949
בארלנג, בהשתתפות גדולי המלומדים ב-
שטח זה — ביניהם פרופ' סולברט, ופרופ'
הינצלמן — נקבע כי מתוך 97 מקרים חסי
תקיה, נרפאו לגמרי 93 לאחר שטיפלו
בהם "בלי איזמל" בשיטת "הקרנת גלי
הקול".

זה הכל אתחיל ברחם...

"השתתפותי במדע היא סימיון לגוע
האנושי שאפשר להשתחו לגילוי האש,
הוא עולה על גילוי הגלגל והקשת" —
דברים צנועים אלה אמר על עצמו לפא-
יאט רונלד האבארד, שספרו "דיאניטיקה,
המדע החדש של בריאות הנפש" נמכר
כיום באמריקה במחירים של שוק-שחור.
כי האבארד מוכן לרפא דלקת פרקים,
אלרגיה, אסטמה, מחלות עיניים, אולקוס,
כאבי ראש וסרטות מיניות — וכל זה בצור
רה פשוטה ונעימה.

בשעתו בא הפרופסור הצרפתי קואה
וגילה שמחלות רבות מקורן בסוגסטיה
עצמית, ושפשוף לרפא אותן ע"י סוגסטיה
נגדית ("אני מרגיש הרבה יותר טוב, אני
מרגיש הרבה יותר טוב, אני מרגיש הרבה
יותר טוב...") אחריו בא פרודי וגילה
שתסביכים רבים באים עוד מימי הילדות,
ומקורם ביחס מיני של הילד להוריו, עכשיו
בא האבארד ומעמיד את כולם בצל: מקור
רן של המחלות והתסביכים בחיות של
העובר ברחם האם...

רוברט האבארד, בן 39, גינאי גבה קר-
מה, פיתח את תורתו תחילה בשבועונים ה-
מקדשים לסיפורי-החיות מדעיים. כשיצא ספ-
רו לאור לא זכה, תחילה, לתשומת לב אנשי
המדע. אולם משהפכה תורתו לדבר שב-
אופנה, ואנשי חסידים החלו לערוך "מיפ-
גשים" לטיפול-הדדי בהוליבור, הבינו שכאן
יש עסק. מאז מופיעים בעתונים האמריק-
איים מדעות כגון: "אנשים המעוניינים
בטיפול דיאניטי מתבקשים לטלפן למספר
567654". ליד הטלפון נמצא פסיכולוג,
הטוען שעשרות איש מצלצלים אליו כל
יום.

גבר מכה אשה... לפי ה"מדע"
החדש של לפאייט רוברט האבארד מורכב
המוח משני חלקים: המוח המנחה (דמיון מ-
תיע ל"מודע" של פרודי) הנוכח, מהרהר
ושוקל, והמוח המגיב (הדומה ל"לא מודע"
של פרודי) שאינו זוכר ומרהר, אלא אך
רושם חיות. בדרך כלל ער המוח המנחה,
אך ברגעים של הלם, התרשמות וכאב הוא
משותק. ברגע כזה מתגבר המוח המגיב
ורושם "אנאגראם" — רשמים, הנרשמים
בתאי המוח, ושהם מדויקים עד לפרט
הקטן ביותר.

גבר מכה אשה, ובשעה שהכרתה ממוש-
טשת הוא בועט בה ומעליב אותה. אותה
שעה מתהפך כסא, והמים נשפכים מן
הברז, אין היא "זוכרת" פרטים אלה, אך
המוח-המגיב שלה רושם אותם. כעבור זמן,
בשעה כסא מתהפך ומים נשפכים, מועב
רים הרשמים למוח-המנחה שלה, והיא חשה
בבעטות ומרגישה עצמה ברג.

כדי לגרש שדים כאלה, הפאצינט הדי-
אניטי שוכב על ספה בחדר מאופל, וה"מס-
פל" אומר: "כאשר אספור עד שבע תי-
עצמנה עיניך". הוא סופר עד שבע ועיני
הפאצינט נעצמות (לדברי האבארד, הוא ער
אבל "שקוע"). אחר-כך יכול המטפל לצוות:
"נחזור ליום הולדתך החמישי" — לפי התור-
רה, תור הפאצינט לאותו יום, ובחזרו הוא
"חי מחדש" את החוויה.

בעברו מנקודה לנקודה בתקופת חייו,
חוזר הפאצינט ו"חי מחדש" מספר חיות
מכאיבות. תוך כדי כך הוא עלול להתפתל
מכאבים שהוא חי אותם מחדש, לנפול
מעוצמתה של מכה, לרעוד מרוב פחד
או לחוש במיחושי קיבה. אחרי שחיות
אלה עברו את המוח-המנחה הער הן מאב-
דות, לדעתו של האבארד, את כוחן המזיק.
מטרת הדיאניטיקה: לטהר את נפש הפא-
צינט, לשחררו מכל החיות המכאיבות.
החידוש הגדול של האבארד הוא שלדעתו
מתחילים תאיהמוח לרשום חיות מיד
אחרי פעולת-ההולדה. התקופה הרא-
שונה של ההיריון היא תקופה של
סכנה רבה, לדעתו של האבארד. החוויה
התשכית ביותר — בלשונ: "בסוסיט"
בסוסיט" — היא החוויה הראשונה אחרי
ההולדה — אולי בשעה שהאם נבדקת ע"י
רופא, או בחבלה גופנית עוד לפני שהאם
יודעת שהיא הרה.

פראנק דסלר, מנהל-משרד של חברת
פוקס-המאה-העשרים, "טיפל" באשתו של
אחד השחקנים, וגילה מה שקרה בשעת
ה"טיפול": "היא סבלה מכאב-ראש חמור,
אך הוא לא היה דומה למיגרנה. היה זה
כאב חד, משני צדי הראש. לבסוף היא
חיתה מחדש את לידתה. היא שכבה על
הספה כעובר, כשראשה בין ברכיה. נראה
שהכאב בא ממשכת המלקחים של הרופא
בראשה" אחרי שחיתה מחדש את הלידה,
נעלם כאב-הראש.

עתה העז, לבסוף, "האגוד הפסיכולוגי
האמריקאי" לצאת בגלוי נגד ה"מדע" החדש
ולאסור על חבריו לעסוק בו. כאשר התנגד
פרופסור חשוב להחלטה זו במכתב לעתון,
ענה העורך: "טענות שאסור לאדם לכתוב
על הדיאניטיקה מבלי שעסק בה תחילה,
מוכירה את הטענה שאיש אינו מוסמך
לדבר על רעל מבלי ששתה אותו תחילה".

סיף, אנטומיה

"אנתו משפחה אחת גדולה", אמר
יוסף ("ספי") מילוא, בפנים מחייכות,
"יחד נתאמץ ונדאג להצלחת התיאטרון".
מחיוות כפים נלהבות נשמעו מבין המא-
זינים. 18 המצליחים, מבין 70 נוסים, הת-
אמצו מאד, וכבר בתחילה הרגישו את
עצמם חברים במשפחה.
הם זכו להיכנס למשפחת התיאטרון ה-
קמרי, אחרי שעברו בחינות כניסה לבית

נשפיתו של הלוטננט חלמ צריכים לדעת למות...

הספר הדרמטי, שהקים התיאטרון, הדבר
שיקשר את המשפחה בקשרים מעשיים ב-
יותר, יהיה 9 ל"י לחודש — שכל לימוד.
העיריה השאילה לתיאטרון את בית-ס
"במרכז", ברחוב זמנהוף (לשעבר זירת
אמונים לסיף), בין המקצועות המרובים
שבהוכיית: סיף, אנטומיה ב, הדסה, מנ
הל בית הספר יהיה זלמן לבייזש, בין
המורים: לאה גולדברג, מנחם נאור.

בשבת, בשעה שערכה המסיבה בקפה
"בוסתן", ירד גשם בחוף ועיניים שח-
רים כיסו את השמים. "אין אנו רוצים ב"י
פרסומת", הוסיף הנואם, "אבל אני מב-
טיחכם, שבקרוב נפתח מחלקה לבמאים ול-
תפאונים", חיך תלמיד אחד ושאל: "הכל
טוב, אבל מדוע פוחדים מפרסומת?"

טור פאריסאי

על במות פריס עלו השנה מחזות לרוב:
על המשולש הנצחי (הבעל, האשה, המא-
הב), על המחזרת הצרפתית (סאלאקרו) על
פוליטיקה: בעד המערב (הקומדיה האמרי-
קאית "נינוציקה" נגד הרוסים) ונגד המע-
רב והקפיטליזם ("קליגולה" מאת אלברט
קמוס. המחזה, בו נתגלה גדול השחקנים
הצעירים הצרפתים: ז'ראר פיליס), ואפילו
מחזה מוזר "מת על לא דבר" (האם כדאי
היה להשתחרר מן הגרמנים?) מאת משתף
פעולה ידוע.

אבל מה שמציין את תגובות הקהל
הצרפתי לכל המחזות הנ"ל הם הסנטימנ-
טליות והאמונה באהבה. סופרת "העולם ה-
זה", דנה דיגרי, מספרת על שני מחזות על
נושאים יהודים, שהולגו דמעות ועוררו
התרשמות סנטימנטלית רבה בלב הצופים.
ההולנדי והאלזוויז. המחזה הרא-
שון שצור התרגשות סנטימנטלית דומ-

עות היה "אדון אחר האלוהים", שנכתב
בידי ההולנדי ז'אן דה הרטוג, וביום ע"י
שחקן יהודי צרפתי ז'אן מרקור. העלילה
בשנת 1938. על החובלים קוירס הוביל על
סיפוננו 146 פליטים יהודים הבורחים מן
הנאצים אל חופי אמריקה הדרומית. השל-
טנות סוגרים בפניהם את החופים, בטענה
שהחיות שלהם הן בלתי-חוקיות. קוירס
יודע שאם יחזיר את הפליטים יושמו במח-
נות הסגר. הוא מאמין באלוהים ובצדק
(קתולי). הוא מקריב את חייו ומפוצץ את
סיפנתו — השלטונות ייאלצו לאסוף את
הגירטופים.

קצין מטורף. אהבה, אהבה, אהבה

ואפילו בין טורריסט עברי לקצין משטרה
בריטי. התקופה: סוף המנדט בישראל.
"נשפיתו של הלוטננט הלט", המוצג
בתיאטרון "אבר", מספר על הקצין הבריטי
הלט, שקיבל פקודה לחסל טורריסט עברי.
הוא מתמרד במשטר המנדטורי ומצפוננו
אינו מניח לו לבצע את תפקידו. כדי לא
להיות בוגד בעמו, כדי לא לשעמם את
הקהל באיבוד לדעת סתמי, הוא מארגן
את רצח עצמו. בנשפיה הנערצת בדירתו
הוא נפרד מאהובתו ומגלה אהבה לארושת
ידידיו הקצין. הקצין, מטורף מקאנה, יורה
בו והורגו.

נכי מלחמה

הם יודעים להעריך

בארצות הברית היו עד עתה שני נכי מלחמה ממלחמת העולם השנייה, אשר כל ארבעה אבריהם נקטעו. עד שעתה נוסף גם שלישי.

איוון כבד נחת בשדה התעופה בו-שינגטון וצלמי העיתונות הכינו את מצ-למותיהם, אך כשנאמר להם, כי הטוראי סמית איננו מוכן עדיין להצטלם, הרכינו הצלמים הציניים את ראשם, ופינו דרך לארבעה חובשים הנושאים אלונקה על האלונקה, מכוסה שמיכות צמר ע-בות, שכן רוברט ל. סמית, טוראי מחיל הרגלים, בן 20, הוא היה הנכה הראשון ממלחמת קוריאה, שארבעה אבריו נקטעו: שתי ידי, רגל אחת מעל לברך והשניה מתחת לברך.

סמית, צעיר בלונדי חייכני, התגייס רק לפני שמונה חודשים, הוא היה הצעיר בין חמשה אחים, אשר אביהם מת, כאשר רוברט היה בן תשע.

האם התעלפה. בקרבות העזים ש-התנהלו ליד בריכות שנגזין, בצפון קו-ריאה, נפצע רוברט פצעים קלים ושכב שלושה ימים בתעלה, מכוסה בסנין בלבד. "היה שם חובש", הוא אמר, "אולם כל פעם כשרצתי לקרוא לו, שמעתי מי-שהו אחר המבקש את עזרת החובש וחש-בתי שמצבו יותר קשה משלי".

כאשר כבשו הסינים את המקום, עשה סמית את עצמו למת, ואפילו כשהורידו חיילים סיניים חלקים מלבושו לא הראה סימן חיים. לבסוף זחל לבית קרוב, שם מצא פצועים אמריקאים אחרים. רק אחרי אחר-עשרה יום, שוחרר סמית וחבריו על ידי יחידת מרינס. אולם או כבר היו ידיו ורגליו במצב קפאון חמור, שהצריכו ניתוח במקום, כדי למנוע את התפשטות המוגלה. בבית החולים הצבאי בושינגטון קיבל רוברט טיפול רפואי מצוין וביקור. אמו הוטסה לושינגטון באוירון מיוחד, שהושכר ע"י הלגיון האמריקאי, איגוד החיילים המ-שוחררים בעל ההשפעה העצומה על כל שטחי החיים באמריקה, ובעל נכסים גדולים מאוד.

כאשר נודע לה מצבו האמיתי של בנה, התעלפה האם, אך כשביקרה אותו בבית-החולים, לא היו דמעות בעיניה.

הלגיון כוח פוליטי: אחד מנציגי הלגיון האמריקאי הודיע לרוברט, כי מעתה יקבל הענקת מלאה, הניתנת לנכי-מלחמה בעלי 100% נכות: 360 דולר לחודש, עד סוף ימיו. (כוח קניה של 360 דולר הוא בממוצע המבצע הישראלי — 180 לירות).

בינתיים, קיבל רוברט עידוד, לא רק מהממשלה ומהמוסדות המטפלים בו ב-גוד פקידים, אלא גם מאזרחים פשוטים. אחד שלח לו מכשיר טלוויזיה, ושני הבטיח לו מכונת עם החלמתו.

זהו, לפי דברי פול קיי מורטון, אחד ממנהיגי הלגיון האמריקאי, סימן כי לפחות יודעת האומה האמריקאית לה-עריך אל נכון את גבורתה, שהקריבו את עצמם למענה בשדות הקרב.

"לא רק הממשלה ומדינאים דואגים לנכי-המלחמה, מתוך התחשבות בכוח אגו-דנו המאורגן, אלא כל אזרח ואזרח יו-דע כי חב הוא חוב כבוד לגיבורים אלה.."

ארצות הברית

"גיבראלטאר עצום אחד"

בה בשעה שאלפי החיילים האמריקאים, הקרבנות הישירים של התבוסה המוחצת בקוריאה, נעו דרומה, בנסיעתם העייפה, נשמעו בארצות-הברית הרעמים הראשונים של ויכוח, שתוצאותיו עלולות לקבוע את גורל העולם לדורות הבאים.

סלע המחלוקת: האם תעזור ארצות-הברית למדינות אירופה ואסיה להתגונן מפני הקומוניזם, תשלח את צבאה לכל פינות תבל, ותעמוד מול תוקפנות בכל מקום שתהיה — או שתיסוג מכל חלקי תבל ותעמוד על נפשה על חופי אמריקה.

רעידת אדמה מתקרבת. הרעם הראשון יצא מפיו של אדם, שהיה מוכ-טחת לו הקשבה עולמית. הרברט הובר, הנשיא-לשעבר, היחיד בארצות הברית שש-רד בחיים. האדם שצלל תהומה יחד עם וול-סטריט בימי המשבר הנורא של 1929, ניצב לפני המיקרופון ואמר: די, האירופים

ישראל מי שיהיה מסוגל להגן על ארצות הברית עצמן. במקום זה: יש לפנות את כל העולם, להפוך את אמריקה לגיבראלטאר עצום אחד.

תחילה ניסו הנשיא טרומן ודין אצ"י סון לזלזל בדברי יריבם הגדול, "תבוסות בקנה מידה ענקי", אמר שר-החוץ הבלתי-

הונג-נאם: חיל המאסף עזרה על אניות-הפינוי מדוע מתים בנינו?

שלט הפרידה: "מי כמלד צריך את המקום המטונף הזה?" קודם כל גן על ביתנו!

פיימינג: תהלוכת-נצחון קומוניסטית לא גיברלטר, לא מנינו

פופולרי. אולם אט אט הגיע גם לאזניהם ההר, שעלה מלבבותיהם של מליוני אמרי-קאים, שבישר רעידת-אדמה מתקרבת.

קאי, לפיזור הנוער האמריקאי בעולם, כך שברגע המכריע, אחרי שבירת המועצות שכבוש את כל אירופה, אסיה ואפריקה, לא

בדיחת הדור. רבבות מכתבים החלו להצטבר בשקי הוראר של הסטודנטים, הר-גישם מאד לדעת הקהל במחוז בחירתם. "מדוע מתים בנינו בשביל הקוריאנים?" ש-א לה אם גרגשת. ובעתוני אמריקה הופיעה התמונה הגדולה של חיילים אמריקאים, המפנים כפר קוריאני ליד הונג-נאם, ומש-אירים אתריהם שלט גדול: "מי בכלל צריך את המקום המטונף הזה?"

הראשון שתפס את משמעות ההגבה הציבורית היה בן מפלגתו של הובר, הס-נטור הווי רוברט טאפט, בעל עבר בדלני ועתידי (כפי שהוא מקוה) על כס הנשיאות. אמר טאפט: קודם כל גן על ביתנו שלנו...

בין לילה קמו להובר בני-ברית במ-קומות בלתי צפויים: בקצה האחד: הקולונל מאק-קורמיק, בעל העתון "ציקאגו טרי-ביון", שהתקפותיו במשך דור שלם על בריטניה הפכו זה מכבר לבדיחת הדור באמריקה. בקצה השני: המפלגה הקומו-ניסטית האמריקאית (מספר החברים: 55,000) שהתכנסה זה עתה לוועידה ארצית ("לע-תונאים הכניסה אסורה!").

התותח הגדול. הממשלה האמריק-אית נבהלה. מה יגידו באירופה? מה יגידו במרחב אסיה הקדומית? מי יהיה מוכן לבוא בברית עם האמריקאים (ולא-השכיר להם בסיסים צבאיים תמורת "סיוע לארצות נחשלות" כשאיש בה חשוב, כהובר, מודיע בגלוי שהאמריקאים לא יגנו על העולם?)

בחפזון קדחתי חיפש שר-החוץ תותח גדול שיוכל להממיד אותו נגד הארטילריה הגדולה של הובר-טאפט. הם בחרו באי-שיות רפובליקאית שניה: פוסטר דאסי, היועץ הרפובליקאי של משרד-החוץ הדי-מוקרט.

אמר דאסי: "יש לגנות בחריפות כל תכנית להקים עמדת-הגנה, שאי אפשר לכבוש אותה". קרימינו, חומה סינית, סלע של גיבראלטאר, תעלת-הגנה אטלנטית-פאציפית מסביב למבצר אמריקאי מנותק... העולם כולו יכול להיות סמוך ובטוח, שברגע הסכנה העליונה לא תפקיר אמרי-קה את בעלות בריתה הנחונות בצרה..."

אולם גם פוסטר דאסי לא התעלם מרח-שי לב ההמונים. ברית המועצות גובלת כיום עם 20 מדינות לא-קומוניסטיות לאורך של 30,000 ק"מ. אין אפשרות מעשית "להשליט סדר" בכל הארצות האלה, והצבא האמריקאי לא יוכל להחזיק בהן חיל מצב. אולם ארצות הברית תוכל להגן, יחד עם בנות בריתה, על העולם החפשי.

הרמז: ארצות הברית לא תעזורנה אף לארץ אחת, שלא תהיה מוכנה להגן על עצמה, שלא תפרש חלק הגון מתקציבה להחזקת צבא גדול, שלא תלחם במפלגה הקומוניסטית שלה.

אולם, רעמו של הדבר לא הושחק ע"י לחשו של דאסי. בפיימינג, בורשא, בבו-קארט, שמחו הלבבות. האם נתגלתה הפי-רצה הראשונה בחומת ההגנה האנגלו-סאכסית?

למלחמה, בשלוות-נפש. כדי ל-סתום פירצה זו היה דרוש, שישמע שוב קולו של האדם המייצג, בעיני העולם, את האופוזיציה הבלדנית-לשעבר: טאפט. ביום השלישי נקרא הסנטור הקרח ותכול-העזי-ניים שוב אל המקרופון. הפעם היו דבריו "מתונים" יותר: אם רוסיה תתקוף באי-רופה, תצא ארצות-הברית למלחמה.

אולם גם טאפט מתנגד למשלוח חיילים אמריקאים לאירופה. על אמריקה, לדעתו, להתרכז ב-10 שנים הקרובות בבנין צי-ימי ואווירי גדול, בצורה שלא תהרוס את המשק האמריקאי.

"הקמת צבא בינלאומי של אירופה המ-ערבית תגביר את סכויי המלחמה, לא את סכויי השלום", אמר. "אם הרוסים רוצים לפלוש לאירופה המערבית, לא יחכו 3 שנים עד שיוקם צבא אירופי חזק, אם אין הם רוצים לפלוש, מה הטעם בהקמתו?"

בקיצור, טאפט הציע לחכות ולהתכו-ן למלחמה בשלוות-נפש, מבלי להתאמץ יתר על המידה. העיקר הוא, אחרי ככלות הכול, הפצצה האטומית. רק היא מונעת התקפה רוסית. בעוד 3 שנים תהיינה ל-אמריקאים פצצות רבות יותר. הזמן יע-בוד בשבילים.

ובינתיים תהו הצרפתים, האנגלים וה-גרמנים — מה תועלתה להן הפצצות, את-רי שאירופה ואסיה תהיינה טוביטיות?

ארצות-הברית

איש השנה

מדי שנה בשנה מקדיש השבועון האמריקאי הנוער "טיים" את שער העיתון הראשון של חודש ינואר לאדם שהשפיע לדעתו ביותר על גורל האנושות בשנה הקודמת. ומכיון ש"טיים" נפוץ בכמה מיליוני טפסים, ונחשב בעיני רבים לשכר עון העממי הטוב ביותר בעולם, מעוררת תמיד הבחירה ויכוח רב: שבועות רבים לפני סוף השנה מומטרות על המערכת הצערת שונות.

לא פעם עורר "איש השנה" של "טיים" רוגזה, או השתוממות. ב-1938 מינה את אדולף היטלר, שביצע באותה שנה את "האנשלוס" של אוסטריה. פעמים אחרות מינה משוררים, אנשי מדע, אנשי דת. אולם השנה עוררו הניחושים מתיחות בלתי רגילה: היו שהציעו, במכתבים למערכת, למנות את יוסף סטאלין, את מאו צה-טונג, את הסנטור הרפובליקאי-הדלני רוברט טאפט, את ראלף באנקי. לפני שבוע פרסם "טיים" את בחירתו:

"המקצוע: חייד קרבי". האדם של 1950 לא היה מדינאי, קבעו עורכי "טיים". דין איסון ושאר הדיפלומטים של העולם החפשי נכשלו, ב-1950, כשלון חרוץ בנסיגה לעצור בעד מצעד הקומיניזם. האדם של 1950 לא היה גנרל; המפקד הטוב ביותר של השנה, מאקי ארתור, נכשל וספג מכות. הוא לא היה גם איש-מדע, כי המדע — שהיה כה בטוח, בראשית המאה, כי ידע את התשובות לכל השאלות — ציפה עתה כי הפור-ליטיקאים (או משהו אחר) ימצאו דרך לפקח על הכוחות הנוראים שהמדע שיחרר. הוא לא היה תעשיין, כי השנה 1950, אף כי נוצרה בה יותר סחורות מאשר בכל שנה אחרת מאז בריאת העולם, לא התלבשה בשאלות של סחורות ותצרוכה, כי אם בשאלות של חיים ומוות. הוא לא היה תלמיד-חכם, כי העולם של 1950 היה מלא עובדות שלא עוכלו, והצלתו לא היתה תלויה בגילוי עובדות חדשות, כי אם בגילוי-מחדש של אמיתות ישנות-נושנות. יתכן שיתגלה בעתיד, כי איש השנה היה סטאלין, קושר-הקשרים הבא-בימים, אך דבר זה אינו ודאי כיום. יתכן, כי סטאלין יצא במשחק, אך יתכן גם כי איש ניצח רק בסיבוב אחד... ויתכן כי איש השנה היה קדוש, שחי אי שם מעל להתנגשות הצבאות והרעיונות.

כשנפתחה השנה נדמה, כי האדם של 1950 היה אמריקאי בתפקיד השנוא עליו ביותר, תפקיד החייל הקרבי... הוא לא היה נושא-צלב נלהב של התרבות, כי אם מגויס-חובה של הגורל... **"להרוג 10 אזרחים".** להלן ניסה "טיים" לתאר את איש בחירתו: הוא שגא מלחמה, הוא אהב חיי נוחות, הוא בו-לשעמך, אך הבין את הצורך בפעולה

קיבוצית, הצטיין בהתקדמות אך נכשל בנסיגה, התגבר על קשיי האקלים אך נרתע מלהקריב קרבנות גדולים בחיי אדם. הוא לא הוכשר לקרבות-לילה, אך הצטיין בכושר טכני. סרג'נט אמריקאי אחר הס'

הנבחרים החדש בוסטמינסטר לדבריהם של עשרות צירים. כל אחד קם, והביע את השקפתו על הבעיה: האם צריך להרשות ראיונות ספיריטואליסטים או לא? בתוך הוכחות הועלו ענינים ונושאים

הפרלמנט הבריטי עולה באש
רוחות מתים, כסאות, שעונים

ביר לטירנוני: אם תראו איש מטייל על קו הרקיע, אל תירו בו — מן הסתם תמצאו שזה אחד משלנו...
אולם את התכונה העיקרית של גיבורו, שהיא אולי התכונה העיקרית של העולם, בתום שנת 1950, גילה "טיים" רק דרך אגב, בצטטו את דבריו של פרד-קצין בחיל-האוויר האמריקאי: "לדעתי, אם צריך להרוג 10 אזרחים (קוריאים) כדי להרוג חייל אחד, שהיה עלול לירות בנו אחרי-כן, הרי היתה לנו הצדקה להרוג את 10 האזרחים...".

בריטניה

בני המחתות

המצב הבינלאומי רציני. צפויה מלחמת עולם חדשה — שלישית. ראש הממשלה אטלי טס לאמריקה, כדי לפגוש את הנשיא טרומן. ההמונים אחוזים אימה — מה יקרה. היתמוטט העולם? ובית-הגב-חרים הבריטי, העתיק והמפורסם ביותר בעולם, יושב בשעה זו ודן ב... מתן צירטר לספיריטואליסטים. הסופר הלונדוני של "העולם הזה" מוסר:

במשך שלש שעות ישבתי והאזנתי בבית

למנט העתיק. פעמיים נהרס בנין זה. שבנת 1834 פרצה אש באגף בית הלור-דים, שעברה לאגף בית הנבחרים והשאיר רה משני האגפים רק ערמת רמץ עשן. מכבי האש לא יכלו לעזור: היתה זו שעת שפל בתמזה, ולכן יכלו להפעיל רק שתי משאבות. הבנין העשוי רובו עץ נשרף כליל. ב-11 למאי 1941, נערכה הפצצה גרמנית אדירה על לונדון, פצצה מכוונת פגעה בבנין העתיק — ערס החור פש והדמוקרטיה. הפצצה לא בצעה את מה שהוטל עליה, היא הרסה רק חלקים מהבנין. שנים אחדות עברו עד שהחלו בתקנונים. ועדה פרלמנטרית מיוחדת טפלה בבדוק הבית ולבסוף, לפני חורשיים, נחנך הבית ויחד עם זה נפתח לפני מבקרים. **רמקורים מוסווים.** הסגנון נשמר בכללותו, גם פרטים חשובים נשארו כשהיו — המסורת לא הרשתה לשנותם, אבל חידושים טכניים שהוכנסו, עשו את הבנין מקום נוח ביותר לשיבה, דבור והאזנה.

בית הנבחרים, המכונה הקלוב הסגור ביותר בעולם, מצויד כיום בעשרות מיקרופונים תלויים בתקרה, הנמצאים על ידי הספסלים הקדמוניים של הממשלה והאופוזיציה, של הספיקר, ומסביב לספיסלים האחוריים. אין זה משנה היכן מדבר, רים, הנאום יגיע לכל מקום ביציע ובאולם באמצעות רמקולים קטנים ומוסווים יפה. סביב האולם הראשי, הוקמו חלקים חדשים, שיתנו לצירים הרגשה כאילו הם נמצאים בבית: חדרי האכל, משרדים פרטיים לצירים, ואפילו אכסון מצוין לאנשי העתונות. במיוחד.

לבסוף נמצא מקום גם לשגרירים זרים ביציע מיוחד, והיציע לזרים סתם, שעל ידי היציע המיוחד לזרים מכובדים, הוגדל והורחב במדה רבה.

הצירים זוחלים. ובכל זאת, גם הבנין החדש, כמו הישן, אינו יכול להכיל את כל הצירים. לוא באו כולם יחד, דיו, כמו שקורה לעתים קרובות עתה, כשהרוב הוא כה פעוט, לא היה נמצא מקום לכולם. יש ובשעת דיון חשוב על מדיניות חוץ, תראה את הצירים יושבים איש בחיק רעהו, וזוחלים על הרצפה, ועומדים במסדרונות.

הפרלמנט הראשון, שנאסף לראשונה ב-1547, ישב בכנסית סטפן. אחרי הבערה, ב-1852, הוקם הבנין החדש והבנין הנוכחי, הוא תבנית השלישית.

המסורת העתיקה שלמדת שבבנין הפרלמנט חייבות להמצא מתנות מכל חלקי האימפריה; ואכן, יש בו כסאות מדרום-אפריקה, שעונים מאירלנד הצפונית, עצי בנין מקנדה וכו' — כל זה סמל הנאמנות והמסירות של ארצות האימפריה והקור-מונוולט לאם הפרלמנטים. 46 ארצות ובנות חסות, המאוחדות תחת הכתר הבריטי, שלחו את מתנותיהן.

פתרון תשבץ מס' 50

מאונך: (2: מצב רוח; 8: מגמגם; 10: בינתיים; 13: דלת; 14: חג; 15: גוף; 16: קו; 17: שמח; 20: גוף; 21: בהן; 23: צבי; 25: שניה; 27: ודוי; 29: פח; 30: שמאל; 32: נרקוזה; 34: טרופי; 35: הדר; 36: מפאת; 37: נא; 39: עור; 40: טל; 41: טל; 42: טוח; 43: דף; 44: עני; 45: חרושת).

מאונך: (1: תגלית; 2: מג; 3: צמחוני; 4: רב; 5: ויטמין; 6: חן; 7: טיטוס; 8: מד; 9: מת; 11: תג; 12: מן; 18: סקונדנט; 19: מצוקה; 21: בהמות; 22: נחילאלי; 24: בידוע; 25: שח; 26: ישראל; 28: דר; 29: פה; 31: אף; 33: זרזיר; 34: טפטפת; 38: אוב; 41: סנה; 43: דש).

הפרטים לפתורי תשבץ מס' 49

(1) מרים לוי, רוממה בית אביכזר, ירושלים — "כוכב אדום בשמי סין".
(2) בנימין איליטוביץ, רח' אמצילבסקי, ראשון-לציון — "טיול הנערות המתות".
(3) יוסף אפשטיין, שכ' קטמון רח' האילנות מס' 7 ירושלים — "הרחוב".

			6	5	4		3	2	1
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50

תשבץ מס' 51

מאונך: (1) בלעדיו לא ייתכנו בחירות חשאיות; (4) מושב; (8) גן חיות; (10) פחד; (12) אויב; (13) פלטיק; (16) חבל ארץ בלב ים; (17) מדון; (19) מקל; (20) דיבור; (12) לשון בקשה; (23) מעוט משקל; (24) מפלגתו זכתה בנצחון בבחירות; (26) קוסם; (27) מלת יחס; (29) תואר אצילים הודי; (31) מתקן שמשות; (33) איסור; (35) פקודה; (36) קנקן; (38) מקום נישא; (39) קומפוזיטור מהמאה העשרה; (41) אבי מוכירו של ירמיהו הנביא; (43) ראש צבא צעיר; (44) ארץ הנמצאת במקום הגבוה ביותר בעולם.

מאונך: (1) משפחת פסיקאים מפורסמת; (2) מרכז הגוף; (3) בר; (5) אות; (6) נהר בארטיה; (7) יחידה מפורסמת מימי מלחמת השחרור; (8) עיר נמל בפרס; (9) משורר עברי מימי הביניים (בלי הידיעה); (11) חיה קלת רגל; (14) גבוה; (15) יחידת כוח חשמלי; (18) כפר נוער; (20) שלל; (22) בד; (23) עליו נאבקו בבחירות; (25) מינרל; (28) פתוח עלי תמר בבנין (יחז' מא' יח'); (30) שם פרטי נפוץ; (31) קליפת הענב; (32) בוטן; (34) מכלי הבית; (36) חית בית, גבורת סרט; (37) מלת גוף; (40) חישוב שיעורו של דבר; (42) מורה.

התאגרות

סוכר בפריס

העתונאים הצרפתיים סונורו בחודש נובמבר האחרון ע"י כניסתו המלוכנית של האלוף העולמי בהתאגרות למשקל חצי בינוני — הכושל האמריקאי ריי "סוגר" רובינסון. לידו נמצאה אשתו הדוגמנית לשעבר, אדנה מאי, מנהל העסקים שלו — ג'ורג' גייפורד, שני מאמני איגרוף, מזכיר, וספרו הפרטי.

אחריו צעדו בתהלוכה רבת-רושם סב-ליס, שנלחמו ב-32 צורות וב-15 מזוודות, שהכילו, בין היתר, שלוש מערכות של כלי רדיו, 140 תקליטי ג'ז, שישה שקי אימון, עשרה זוגות של כפפות-איגרוף והגרדורבה האישית למסעות: 12 חולצות, 5 מעילים ולא פחות ממאה עניבות. המנהל הסביר: "לא יכולנו להשאיר מישהו, וכך יצא שכולנו באנו".

בשבוע החולף הסכימו העתונאים הצר-פתיים, שנוסף לשירה הכבודה, היה ריי בינסון לוחם ראוי לשמו, שהפיק כל מה שאפשר מ-155 הליברות שלו. בשרשרת קרבות רצופים הכה הכושל את כל מתני גדיו בנוק-אאוט. את האלוף האירופי הק-דם במשקל בינוני (162 ליברות) — ג'ון סטיק — הכה "הסוכר" תוך שני סיבוי-בים (אגב, קרב זה מוצג עתה ביומני הקולנוע בתל-אביב). עוד לא הספיק ריי לנצח בפריס וכבר נע לכוון בריטל, ואף כאן חזר על אותה התמונה: הקרב נגד האלוף הרוני במשקל בינוני — לוק ואן דאם —

"סוכר" ריי רובינסון
לאשה: 140 תקליטים

הכרע תוך ארבעה סיבובים. עוד לא נסתיימה הפרשה וכבר נמצא רובינסון בגינה, כדי ללמד שיעור בתורת האיגרוף את המת-אגרוף הצרפתי במשקל בינוני — יאנק בל-זאק (הקרב נמשך 10 סיבובים).

ריי רובינסון הפסיד לאחר הקרבות: זאת התכנית המהירה ביותר, שעשיתי עד עתה.

התרששות ורזות. במצעים מהי-רים ונמרצים כאלה זכו מיד להערות והערות. העתונאים השו את רובינסון ל"לט ע"י ליפאר (גובלה, שסיומה הוא מהיר ומפתיע כאחד), שנכתב ע"י ג'ון דה-מו-פאסאן. רובינסון העריך גאד את המחמ-אה, שעפו אליו מכל עבר, אך יותר מכך העריך והתעניין ביותר בקבלות הכס-פיים, שזכו אליו בשפע. שלושה הקרבות הכניסו לו סכום של 23,000 דולר, סכום המספיק להחזיק מכונת "קאדילאק" מהיר, דלת, אשה בשם אדנה מאי, המתהדרת ב"בושה (המלבושים הצרפתיים כל-כך מוש-כים וגנונים...)". וכן, לשלם לבעל מלון מפואר בפריס סכום עגול, דמי החזקת כל הפמליה, ובנוחיות אמריקאית.

אך בזאת לא נאמרה המילה האחרונה ע"י האמריקאי שחום-העור, שכבש את

פריס, אם כי נצחון כזה, בלילה הראשון לבואו, עורר רעש מספיק. רובינסון הגדיל את מספר מליון לעשרה, ע"י ששכר את הגמד ג'ימי קארובי כשומר-ראש ומת-רגם. הוא אף ערך קונצרטים עם מנגן הג'ז המפורסם סידני בקס, והופיע בדואט עם מוריס שבליה, נוסף לארוחות חגי-גיות בכל מקום מפורסם.

לשמוך ולחכות. כאשר נדם הרעש בעתונות הצרפתית על המתאגרוף האמרי-קאי, דאג המתרגם קארובי לסנסציות חד-שות. לפני ש"סוגר" נשגש בתחרות עם האלוף הצרפתי במשקל בינוני — רוברט וילמיין — ידעו כבר כל העתונאים לספר על הפגישה הדרמטית, שקיימה בין הש-ניים בפילאדלפיה. ההתעניינות העצומה, שעורר קרב זה, הכניסה כמות הגונה של פרנקים לכיסו המלא-דולרים של האמריקני. ב"פלט-דה-ספורט" נתאסף קהל עצום בש-בוע החולף.

"אחכה להזרמות". לפני הקרב הודיע האלוף, שהוא יקוט באותה האס-טרטגיה, שהביאה לו גם אז את הנצחון בנוק-אאוט. "בקרב האחרון" ספר רובי-סון, "התעסק וילמיין וסגר את עצמו בפני מהלומותי. רק פעם אחת גילה את פרצו-פו ואז הכרעתי בנוק-אאוט. הפעם אשמו-ראאה את שיטת מלחמתי ואדע לעמוד נגדה".

העמידה נגד וילמיין לקחה הפעם קצת יותר זמן. בסיבוב החמישי העניק רובינסון מהלומה, אך העניק נסתיים בסיבוב התשי-עי לאחר שלוש מכות קטלניות. השבוע התעשר ריי "סוגר" רובינסון ב-17,000 דולר. כאשר הסכומים מונחים בכיסו, הוא נעשה נדיב והופיע בקרב-צדקה, בפרנק-פורט, לפני החזרה לארה"ב.

גנות בזירה

למה הם חוזרים, או מנסים לחזור לזי-רה? הסיבה לתופעה תמונה זו כתובה בדיו אדומה בפנקס החשבונות, והתוצאה רשומה פעמים קרובות (גם-כן בצבע אדום), על קרקע הזירה!

היסטוריה אדומה. תולדות ימיהם של המתאגרפים הגדולים רצופה שלשלת של קרבות מרים וכשלונות גדולים. החל מג'ים ג'פרס, שהתחיל את הקריירה בקיבה טובה וסיימה בקיבה פגומה. היו עוד כוכ-בים גדולים, בארנס, בקס או דמפסי. אך מפליא הדבר, שאין זוכרים את המתאגר-פים במשקלים "הקטנים", כלומר מתאג-רפים, שאינם מתמודדים במשקל כבד. ההיסטוריה הספורטיבית מספרת על מתאג-רפים, שנוצחו — ברנסו רוס, טוני קנוונרי — אך מעניין, שלאחר שהפסידו את תו-ארי האליפות, נמשכו כולם חזרה לזירה, כדי לנסות את מזלם שנית. פעמים משק-להם מזלם, אך פעמים הם חוזרים שבו-רים ורצוצים, ללא יכולת לבנות קריירה חדשה במקצוע אחר, הרחוק משאון הזירה וצערקתיה מחרישות האזניים. לרוב חזו-רים המתאגרפים במשקלות הבינוניים מכי-ון שהוצעו, שהם סופגים, אינו מספיק. הם יורדים קצת בכוסרם, ומתחילים להת-מודד בקרבות מוקדמים, ולאט לאט מאי-בדים את כושר ההבחנה ושוקעים בתהום.

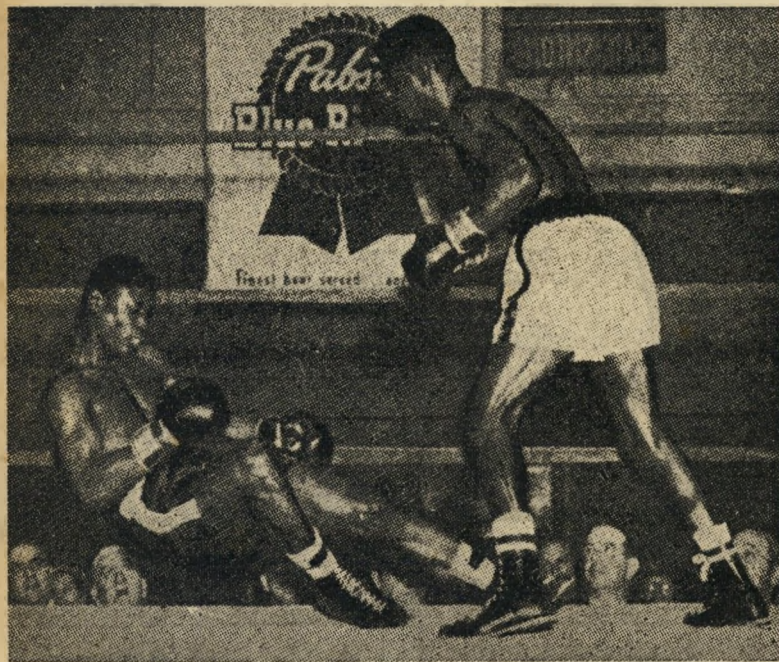
כושריהכחנה אדן גם לצעירים. טעות בידי אלה החושבים שדוקה הזקנים והותיקים מאבדים את כושר ההבחנה של-הם, או יותר נכון, נהפכים למסוממטים במובן ידוע. מתאגרפים שהגולגולת שלהם דקה, עלולים לסבול עוד בהיותם צעירים. הדבר מתחיל במהלומות קלות הפוגעות בקמטי-המוח ומסתיימת בגמגום, מחשבה איטית, בסשטוש ובהתעלפויות. ישנה הרי-גשה של התרגשות בלתי קבועה, ואין להת-פלא אם מוצאים מתאגרף הבוכה כאשר, או צוחק כמשוגע. זכרונם נעשה לקוי והוא פשוט חולה-רית. ראייתו גמיכה נחלשת, והוא רואה עצמים כפולים.

הרופאים מתעריבים. המתאגרף טוני נטש את הזירה בזמן ריימונד ביקסט לא הספיק, ובעת שהמסורה הגיעה, הוא ככה כילד על רצח האשה שאהב. קיד-לואיס העיד, שהוא סבל ענשים כמתאגרף יותר מכל אדם אחר, אך כל זה לא הועיל וריימונד נחלה. כדי לשמור מפני סוף כזה קיימת מועצת פיקוח, המבטיחה את שלו-מו של המתאגרף ועורכת חקירות ביחס למצב בריאותו. הרופאים יעניקו למתאג-רף מתחיל תעודה על כושר לחימתו, מצב-עיניו, לבו, וזכרונם.

לפי התקנות החדשות: מתאגרף שהוכה

5 פעמים, באופן אוטומטי מפסיק, עד שבדיקה נוספת של הרופא תחליט, שהוא מסוגל לקרב נוסף. הצרה היא, שמתאגרף כזה הזקוק לכסף מחפש רוסא עיף, והלה נותן לו את התעודה בלי בדיקה מדוק-דקת.

"אני בסדר גמור". צלם זריו תפס את

מכת המוות של אל ("סוני בוי") ווסט
לבח: יום הולדת

אפשר לרפא זאת, מאחר שתאי העצבים שנהרסו אינם צומחים מחדש (לפי התיאור-ריה האחרונה של הרפואה).

אופנועים

ספורט על הכד

השבוע, בפעם הראשונה מאז המכבי-יה, שוב הופיע ספורט ישראלי ביומן חוץ.

בבתי-הקולנוע מציג יומן "פוקס-מובי-סון" את מרוץ האופנועים שנערך ביומת "העולם הזה" על גביע שועלי שמשון, ב"גבעתיים, בצינו כי 40 משתתפים עברו מסלול קשה ומגוון.

אחרי היומן הור, מציג יומן כרמל ספורט אחר, נפוץ יותר בארץ — גזיות סרטי-חנכה של שיכונים חדשים. את הסרט הראשון גזיות שרת העבו-רה, גולדה מאירסון, בבאר-שבע, ואת ה-שני, המסמן את הכניסה ל-17 דירות ש-יוקמו בשביל רבנים פליטים בישראל, נג-זו ע"י רב מווקן, במעמד חגיגי ובנוכחות נציגי הציבור וכו'.

תאוריות השבוע:

■ הדחיה של שנה וחצי לא הספיקה, ומשחק הגביע, שנבקע לשבת החולפת (גביע המדינה משנת 1948) נדחה שוב. הפעם נוצצה הסיבה בשופט מתאים. שבי-תתם של שופטי הכדורגל, המהיגור בדרום, לא אישרה שיגור של שופט אחר. נראה שיוקמו בשביל רבנים פליטים בישראל, נג-זו ע"י רב מווקן, במעמד חגיגי ובנוכחות נציגי הציבור וכו'.

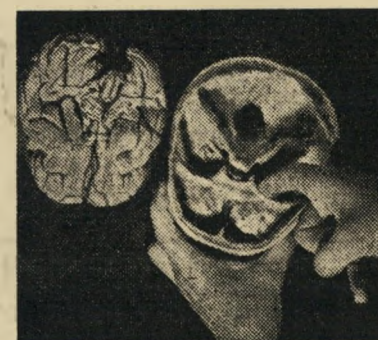
■ חילופים מעניינים נפלו בין ה"ס-זופרים" בישראל. שלושה הרצים האמ-צ"ים-הבולמים בישראל: משה מלמד (ה"פועל"), יצחק שניאור (ה"ביתר") ושלוש שלר-מזון ("מכבי") מתחלפים במקומות. שני-אור עבר מ"ביתר" ל"מכבי", שלומזון עבר מ"מכבי" ל"ביתר" ומלמד — נמצא לא-כאן ולא שם, אך גם לא ב"הפועל" תל-אביב.

■ בכל אופן עבר מספר קבוצות, בא-ליפות העשור של "הפועל" למשחקים, את ה-300. בשבת החולפת החלו התחרויות בשלב הראשון: תחרויות מחוזיות. השלבים הבאים הם תחרויות רבע הגמר, חצי הגמר והגמר — האם לא תפוגה הפתעות?

התמונה של "הנוק-אאוט" בורת נר-קולאט שנראתה לעיני אלפי צופים בקרב בין ווסט ובאסט, הקרב ששודר בטלויזיה נראה ע"י משפחת המתאגרף אל ווסט ("סוני בוי") החרדה. כמה דקות לפני תחילת הסיבוב השביעי, התאונן המתאגרף במשקל קל ווסט (כן 21), שעניו מדאיגות אותו, אך "אני בסדר גמור", הכריז המת-אגרף, "ואוכל להמשיך בקרב". חצי דקה אח"כ נחתה על לסתו מהלומה-ימנית של יריבו — פרסי באסט — ווסט נשכב על-הזירה. 22 שעות אח"כ, לאחר שני נתר-הים, יצאה נשמתו, כתוצאה מפגיעות במוח. הוא היה המתאגרף התשיעי, שמת על-הזירה האמריקאית בשנת 1950. באותה-שעה חגגה בתו בחשינגטון את יום הול-דתה השני.

18,000 או, 200 לירות. כל הנס-יונות לבטח את הספורטאים העוסקים באי-גרף עלו בתוהו. מועצת הפיקוח אינה מוסמכת לגבות מהמתאגרפים או מנהליהם, כסף לביטוח. חברות הביטוח אינן מסכי-מות לתת, בדרך כלל, פוליסת ביטוח, מפני שהסיכון גדול מדי — מתאגרף אחד נא-בק פעמיים בשנה, ומרויח 18,000 לירות, והשני 20 פעם בשנה, ומרויח רק 200 לירות.

איך חורם האיגרוף? כל ההרס והטמטום של מתאגרפים נובעים מכמה

המוח הנפגע של המתאגרף
בוכה כאשר, צוחק כמשוגע

סיבות. בתמונה רואים יפה כיצד נזרקים החלקים הקדמיים של המוח כלפי הגולגור-לת, ברגע שכפפת-הבוקס פוגעת בראש. במקום המכה עלולים לצמוח גידולים-זרים, מסוכנים ביותר, וברוב המקרים הם מס-כנים את חיי האדם, היות והגידול לוחץ על

אנו מכריזים בזה על התחרות הסיסמא הטובה לפרסום רוכסני "ענק" — הרוכסנים החדישים מתוצרת ארצנו שזכו להצלחה גדולה מאז הופיעם לפני זמן קצר בשוק. הסיסמא צריכה להיות קצרה, רצויה מתחרות. הפרס הראשון: 25 ל"י, פרס שני: 10 ל"י, פרס שלישי: 5 ל"י וכן 25 פרסי תגמול — רוכסני "ענק". כדי לאפשר למשתתפים להכיר מקרוב את מעלות רוכסנינו, תתקיים תערוכה מיוחדת החל מ-22 בינואר, ברחוב אלבני 85, תל-אביב, בחלון הראוה של בית מסחר כלבו.

אקמו

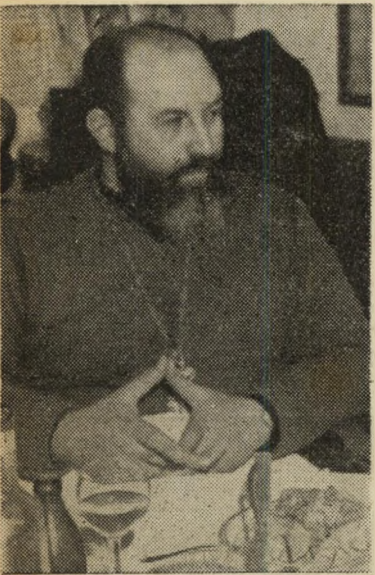
חברת רוכסני "ענק" משאירה לעצמה את זכות השמוש היחידה, בכל צורה שהיא, בסיסמאות שתבחרנה. את ההצעות יש לשלוח לת. ד. 245 ת"א עבור "תחרות סיסמאות", לכל המאוחר עד 31.1.51.

רוכסני ענק

רוכסני ענק

מנדט לשעבר, ואיש חסדו של עבדאללה, משמש נציג ראשי של הירדן בחודת שבי תת הנשק המעורבת. כאשר פורסם ב"גירוסלם פוסט" צילום, בו מופיעים ה"גנרל ריילי, סגן אלוף שאול הרמתי וע"מי נשיבי, פנה לעתון ובקש למכור לו את הגלופה, כדי לפרסם צילום זה ב"אדיפא", העתון הירושלמי. עורך העתון בפועל, **מר לוריא**, שלא רצה לעבור על איסור הסחר עם האויב, השאיל את הגלופה ברצון. התמונה ה"פיעה למחרת — המרחק בין שתי המערכות שני קילומטר.

השליח הדיפלומאטי של צה"ל, **אלוף משה דיין**, הסב לשולחן עם אביו, ה"ח"כ שמואל דיין, אשתו — רות, שר ה"חלקאות פנחס לוביאניק, מזכיר מפא"י זלמן ארן.

ארכיגמון ג'אורג'י חכים אפיפיוריס מן האפיפיו

אחר שיחה קצרה, שתי תה חזר, קם **פנחס לוביאניק**, הלך והביא לעצמו, כמחאה — כוסית קוניאק חריף.

אני הגיעה שעת ההחלטות, עמ' זה מי שהיתה כוכבת-ילדה, **שירלי טמר**, פל, וקבעה, כשהיא נשענת על זרוע בע"לה השני, שנישאה לו לפני חודש ימים: "אני מפסיקה, רשמית, להשתתף בסרטים. אני חושבת שהתעסקתי בסרטים זמן ממוך שך למדי... תשע עשרה שנה (שירלי היא בת 22)... אני רוצה להיות אשה טובה ואם טובה ואיני יכולה לעשות ה"כל בבת אחת. יש אנשים היכולים, אני — לא".

גם **תאופיק טובי**, ה"ח"כ הערבי מהפחה, איש מקי, ההליט דבר: מעתה הוא נושא נאומיו בכנסת — עברית. ה"נאום הראשון נשא בדיון על הקצבת ה"נייר, בו תבע את ביטול איסור הוצאת עיתון יומי ערבי נוסף "אליום" הממ"שלי. אמר **יוסף שפרינצאק**, יו"ר הכנסת: "... כל הניכוח היה כדאי בכדי לשמוע את נאומו של ח"כ תופיק טובי, אשר לא רק שדיבר עברית, אלא דיבר ב"שפה שיכולה לשמש דוגמא לנואמים אח"רים".

למרות שהחליף פעמים אחדות מין זכר בנקבה היה טובי שבע רצון ביותר. גם **זכריה גלופקא**, נציג התימנים, שאיים לעזוב את ישיבות המליאה באם טובי, הודיע עברית, לא יפסיק לנאום ב"עברית — שבע נחת.

איש גליל ערבי אחר, **נימר חווא"ר**, שהתישב כעורך דין בנצרת, סיים ה"שבוע את כתיבת ספרו "יסורי", המנתח את ארגונים הצבאי והמדיני של ערביי א"י לפני בתוך ואחרי המלחמה. כותב הוארי על פרוב ממשלת ישראל להקל על כני"סת הפולשים הערביים: "... הניצחון פעל בראשו של המנצח, כמו אלכוהול ב"ראשו של פלאח שאינו רגיל לשתייה".

אחר כשלוניות רבים (העולם הזה" מס. 688) החליט **פאוזי אלקאוקג'י**, ש"הגיע הזמן לקשור יחסים טובים עם הארגונים. שלח חרב דמשקאית משו-בצת יהלומים, שי לתואן פירון, נשיא ארגנטינה.

פרד ומטבעית עתיקות

דוד בן-גוריון התבלט השבוע ב"חדשות: נשא בכנסת נאום, שהיכה גלים בקרב הציבור (ראה הכנסת), מסר סמלי קורס לבוגרי בית הספר לקצינים, סייר במעברות, נאם נאום קצר (13 דקה) וחביב לפני העיתונאים.

באחד הסיוורים עבר ברחובות נתניה, שיירת המכוניות הצבאיות, שליוו את שר הבטחון. הבהילה פרד שהיה רתום לעגלת ירקן. הפרד השתולל, הפך את העגלה, פ"י זר את הירקות. השיירה נעצרה, ב.ג. וק"צני צבא גבוהים, **אלוף חיים לסקוב**, **אלוף מרדכי מקלף** יצאו ממכוניות-הם, אספו את הירקות.

הסיבה לנסיעתו של ב.ג. במכונית צבאית — קלקול מכוניתו הפרטית: ה"קאדילאק ההדור — ים 1000, נמצא זה שבועות מספר בתיקון באחד המוסכים. יש להחליף חלק במנוע. המחסור בחלקי חילוף מעכב את התיקון. אמר אחד העובד דים במוסך: "כאשר אורחים פשוטים אי"נם יכולים להשיג חלקי חילוף — צריך גם ראש הממשלה לחכות".

במאחר הגיע ארצה מכתבו של סטו-דנט יהודי באוניברסיטת קמברידג', כש"הלה שמע על שהותו של ב.ג. בחנות הספרים באוקספורד, עקב אחר ראש-ה"ממשלה, עמד להפתיעו בין אצטבות הס"פרים ולברכו. אך ברנע שעמד להוציא ידו מכיס מעילו, להושיטה לב.ג. קפצו שומרי ראש הממשלה, מחדר סמוך, בו עיינו בכתבי האוולוק **אליס**, סכסולוג אמריקני מפורסם בספרי מדע המין שלו, והטילו יד כבדה על שכם הסטודנט: "הס"תלק".

אך בארץ היתה הגישה לב.ג. קלה יותר. סיפר **אלוף שלמה שמיר**, מ"פ-קד חיל האחזר, לקציניו: "לפני כמה חד"שים סיירתי עם ב.ג. באילת, שאל אותי: כמה פעמים נזכרת אילת בתנ"ך? לא ידעתי. הוא ידע: שש פעמים".

בהמשכו של דבר ציין ב.ג. פסוק אחד בו נזכרת אילת שלוש פעמים — בפרק ט"ו, מלכים ב'.

ליום הולדתו ה"ז, זכה **יוסף טמא"ר** ל"ין למתנות הרבה: כביש ראשי ועיירה סובייטית נוספים נקראו על שמו. מפעל פלדה, בגרמניה המזרחית, פתח את כב"שן סטאלין — אך בגרמניה המערבית הגיע אליו זר עשוי תייל דוקרני — מת-נת האיגוד הלוחם בסירור.

סיפר **הארכי הגמון גיאורג חכים**, שממנו, עינים פקחיות, שחזר מ-סיוור בחו"ל: בעיר הקדושה (לנוצרים) שמע שהותיקן לא חזר בו מן הנרישה התקיפה לבינאום ירושלים.

אולם, הוסיף הארכי הגמון הדיפלומטי, "לא נשמעו כל תלונות מפי צאן הקדשים שלי בישראל". גם על התנהגות היהודים בחג המולד, בנצרת, לא התרעם הארכי הגמון, אם כי עתונים יהודים נזדרזו להיות אפיפיוריים מן האפיפיור והטיפו מוסר ל"הודים, שמילאו ביום החג את עיר מגורי ישו עד אפס מקום (העולם הזה" 688).

אחר שגוסטאב הששי, מלך שוודיה, ביקש להעלות משכורתו, בדקו גם המלכים האחרים באירופה במשכורותיהם ומצאו: **ג'ורג' הששי**, מלך בריטניה — 410 אלף ל"שנה, **פרדריק התשיעי**, מלך דנמרק — 106 אלף ל"ש, **יוזף אנטוניה**, מלכת הולנד — 94 אלף ל"ש, **פאול הראשון**, מלך יוון — 82 אלף ל"ש.

האקון השביעי, מלך נורבגיה — 50 אלף ל"ש.

גנרל ואלכוהול בדאש

שתי הנשים, במשלחת תשעת הסינים לאו"ם, לובשות מעילי פרוחה חדשים ו"נזודות פרחי אורכידאות, ושבעת הגבי רים נתונים בחליפות תפורות למהדרין: כך עזבו נציגי סין הקומוניסטית, אחר 26 ימים בניו-יורק, את שולחן הדיונים. ראש המשלחת, **הגנרל וו סירצואן**, שלם בשני שטרות חדשים של אלף דולר עבור המטען הנוסף, שכלל מכשירי רדיו, גר-מופונים, תקליטים, ספרים, מצלמות, כלי מטבח ומלבושים. אחר נפרד מנהגיו, ש"סופקו ע"י או"ם, מסר להם הענק (ט"פ) של מאה דולר, הודיע: "נמשך לשאוף לשלום".

עזמי אפנדי נשיבי, פקיד ה"כתובת המערכת התנהלה: תל-אביב, רחוב ליליבלום 12, טלפון 66785, ת. ד. 136 / העורך: אורי אבנרי / המ"לים: אברהם גורחן ושלום כץ / דפוס מ. שהם, תל-אביב, רחוב מין 6, טלפון 2220 / גלושם: ציוקורניה מרד ישראלים בק"מ / הוצעם: דוד מיל ובוני, תל-אביב

הנקוי לבעלי טעם

ק ש ת מנקה וצובעת

"יעל"

לכל חלקי ישראל

שרות נוסעים וחבידות באר-שבע. נצרת, עכו

תל-אביב — ירושלים — חיפה
טל' 2429, טל' 4810, טל' 3637
באר-שבע — עכו — נצרת

ב"מכון "כתבא" (ת. ד. 4362 ת"א) תלמד עתונאות, או אמנות הספור הקצר, ע"י הדואר! בהנהלת מוסמך לספרות ועתונאות, (B.C.D.). פנה היום, וצריך בולים לתשובה. פרטים — חנם לכל דורש!

ללמוד לרקוד?

רק אצל **הנס-גוט**

שעורים מיוחדים, פרטים ובקבוצות

תל-אביב, רח' בן-יהודה 64

רדיו

ש. ליפסמיינ

תל-אביב

בן-יהודה 47 בקומה

חיקונים • נכירה

פניה • חילוף

המעבדה

ת"א, רח' אידלסון 4 טל' 5195

המעבדה למדורי מיקרופר

נים, ספק של קול ישראל-תקוני-רדיו

קולנוע בתל-אביב

אופיר — בצלע האדם נבראה (4) עם סנסטר טרייסי, וקטריין הפכורה.

אסתר גולסון חוזר לשיר (2)

מגדלור — פאוסט (4)

אוריון — לקראת הסרט: ענני הווהר

תקליטים

קניה

חילוף

השאלה

מכירה

אברהמסון

9 רח' בן-יהודה 9

אולפן גרג לקצרנות עברית ואנגלית

בהנהלת ה"קמפינסקי" מחבר הקצרנות העברית לפי שיטת גרג הפשוטה

פותח השבוע קורסים חדשים למתחילים

ב ח י פ ה: רח' סבנור 19, אצל מ. ת. קמפינסקי

בתל-אביב: מלון "אירופה", רח' אלבני 42 (ע"י מוגרבי), טל. 2913

ירושלים: מלון "ויטא", רח' המלך דוד 21, טל. 2515

נתניה: בית הפועלים חדר מס' 8, טל. 28

הרשמו מיד — ההצטרפה מובטחת!

לתשומת לב הלוטרים: הקצרנות העברית לפי שיטת גרג הפשוטה היא השיטה היחידה בארץ המותאמת לקצרנות "גרג" המקורית הידועה בעולם, אשר נלמדת בקלות מפליאה על ידי מיליונים אנשים בכל הארצות וברוב השפות בעולם.

לתשומת לב התלמידים לשעבר: במסגרת התכנית "שרותי אולפן גרג לתלמיד" נפתח עבורכם חיים

קורס למהירות גבוהה

ההרשמה עד ה-15 בינואר 1951.

הוליווד

לא כל כך נורא

לאחר "ענין סטרומבולי", דרש סינאטור אמריקאי, בשם ג'ונסון, טיהור בהוליווד ו"פיקוח על מוסריותם של אנשי הקולנוע". ("העולם הזה" 655). הוא תאר את עיר הסרטים כקן של פריצות, טומאה ו"חטא". אנשים רבים אמרו "אמן". עתה בא דורה שארי, ראש אולפן מטרופוליטן-מאיר ואחד המתקדמים שבמפיקי הוליווד ("אש צולבת", "שדה קרב") והשיב לסינאטור הוועף בספר הנקרא "תולדות סרט אחד".

שארי כותב: "מחלקות הפרסומות של האולפנים עודדו סיפורי-מעשיות על מכור ניות פאר לבנות, על נשים עירוניות למחצה, הפיצו צילומים המראים את אנשי הוליווד מבליים את מרבית זמנם בבריכות-שחייה ענקיות. הם יצרו אנדה לפיה יושבים בהוליווד, במשרדים נהדרים, אני שים מטומטמים, חסרי תרבות ובעלי מבטא זר, המבזבזים מיליונים על רעיונות הבל-הם הפיצו סיפורים על כתבנים חסרי כשרון ובעלי משכורות-ענק המתעללים עם מוכירותיהם היפהפיות. בלילה, כמובן, הולכים אנשים אלה לבתייהם הנהדרים המלאים שתיחים יקרים ונשים מעורטלות". שארי מתוודה, בצער, שהוא עצמו לא ידע חיים כאלה, אף על פי שהוא חי-ר עובד בהוליווד זה שמונה עשרה שנה.

80% נשואים. הוא קובע שבהוליווד בוד מועסקים בהפקת 300 עד 400 סרטים בשנה כ-25,000 איש, רובם גברים ושמונים אחוז מהם נשואים. רק שלושים אחוז מן הנשואים נוקטו אי-פעם לגט, אחוז קטן יותר מן הממוצע בחלקים אחרים של ארצות הברית. מרבית אנשי הוליווד גרים בדיירות צנועות וילדיהם מבקרים בבתי ספר ציבוריים ולא פרטיים. יותר ממחציתם מבקרים בקביעות בבתי-תפילה.

את הסיבה לשונאתם של אנשים רבים להוליווד מסביר שארי כך:

"אדם עלול להעריך את קלארק גיבל ולשאוף להיות גיבל. אך הוא יודע שהוא איננו גיבל ויודע שאף אשתו עמדה על כך שהוא איננו דומה לגיבל, ועל כן הוא נוטר איבה לגיבל. מקרה אחר: אדם מעריך את לאנה טרנר וחפץ לחבק אותה. אולם כיוון שאינו יכול לחבק אותה, הוא שונא אותה — בכל אופן, שונא אותה בצורה מסוימת".

ממשיך שארי:
"האנשים בהוליווד אינם שונים בהרבה מן אנשים במקום אחר בארצות הברית. הם מבליים את זמנם החופשי בחיק המשפחה ורואים לחינוך בניהם. הם גם מקדישים זמן לאהבהבים וגיסים — אך

קטריין הפבורן, ספנסר טריימי עורכי-הדיון התוצח

לא יותר מאשר בכל מקום אחר. בחייהם יש מקום גם לנשואים ולעבודת אלוהים, למשחקי קלפים ולמעשי צדקה".

מחלקה ב'. הסרטים עצמם, קובע שארי, משתפרים והולכים, בד בבד עם התפתחות החינוך והתרבות באמריקה. לפני עשרים שנה היתה רמתו השכלית של הצופה האמריקאי הממוצע נמוכה במקצת מזו של בוגר בית ספר עממי. היום רמי

תו שווה לרמתו השכלית של תלמיד ב' מחלקה השניה של בית ספר תיכון. בעוד עשרים שנה הרמה תשתווה לזו של בוגר גימנסיה. ככל שתעלה הרמה החינוכית של הציבור, תעלה איכות הסרטים. לא לשווא מכינה הוליווד סרטים על נושאים רציניים כמו אנושי-שמיות, הבעיה הכושית, החינוך המיני... אנו מגסים לתת לקהל את מה שהוא דורש".

אמבט קדוש

"ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל מש-

פרידריך מארץ', פורננס אלדריג', "חיי שעה ללא מחר" השופט זוכה

כבו ויתהלך על גג בית המלך וירא אשה רוחצת מעל הגג, והאשה טובת מראה מאד. וישלח דוד וידרוש לאשה ויאמר ה' לא זאת בת-שבע".

כאשר כוכב הוליוודי ממין נקבה חיי בת להצטלם כשהיא רוחצת באמבט, אין אנשי האולפנים מונועים את כניסתם של העוזרים לבמת התצלומים. להיפך, הם מעודדים כתיבת חומר על מקרים כאלה, כי צפונה בהם, לדעתם, ברכה רבה, לפרסור מם של הסרט ושל הכוכב כאחד.

אולם עת שצלמו את תמונת הרחצה בסרט "דוד ובת-שבע", בה לוטש המלך הגיבור (גריגורי פק) את עיניו אל מעור-מי היפהפיה התגובת (יואן היורד), לב-שו אנשי "פוקס" איצטלה של חסידות פורטיאנית. כדי לא לחלל את הקדש, לא התירו לעתונאים להיות נוכחים במעמד זה. חשוב, אך על מנת לפצותם הודיעו להם, בכתב, שבכדי למנוע רוגז מן הצנזור, לא מרחק רב, קהל הצופים לא יאבד הרבה מיפיה של אהובת המלך, כי יוכנסו בקטע זה צילומים של גריגורי פק, המתבונן ברוחצת, ודוחק מקרוב מאד. פניו של ה' שחקן יביעו את אשר הוא רואה, מבטיח האולפן.

האך מפריע

"לזה אתה קורא אף — זהו צוק סלע", קורא בלעג אחד מאויביו של סירנו. אבל אומץ לבו של סירנו אינו קטן מאפו; לשונו וחרבו חדות במידה שווה. סירנו הוא מושלם בכל תכונותיו, רק אפו הגדול מפריע לאהבתו העזה אל רוקסנה. והנה, סירנו מצרף את כל מעלותיו אל הפרצוף היפה של ידיו, ובמאמצים משותפים הם מגלים לקנות את לבה ונשיקתה של רוקסנה.

זה עתה סיים המפיק סטנלי קראמר, בהוליווד, את העיבוד הקולנועי של המחזה הצרפתי בחרוזים מאת אדמונד רוסטנד (בכתבי ז'בוטינסקי) יש תרגום קטע מה מחזה בשם "נשיקת רוקסנה". גיוזה פרר מגלם סירנו נלהב, דרמטי, בעל רגש הקרבה עצמית אבירית. מהלה פאורס היא חנינית ויפה.

פלומת כובעו הלבנה של סירנו מת-נפנת, חרבו מאבחת בזריות ומקפידה עשרות אויבים. סירנו אוהב, סירנו מנצח, סירנו לוחם. אפילו יושבי הקולנוע, מסוג מפחצי הזרעונים, מקשיבים מרותקים לח' רוזים בזכות תעלולי החרב.

בריטניה

פצצה אטומית בלונדון

איש מדע בריטי, העוסק בחקר הא-טום, נמצא מתסר יסורי מצפון בגלל עיסוקו, שולח אולטימטום לרח' דאונינג 10 (מושב ראש הממשלה הבריטית בלונדון): אם הממשלה לא תפרסם בפומבי, כי היא מתנגדת לייצור פצצות אטומיות, יפוצץ הוא פצצה אחת בלב לונדון בצהרי היום השביעי. כשמגלים שהפרופסור וילינג

טינג, "הובאו במהירות, כאילו הזמנו ספל תה". שיתוף הפעולה של לונדון שימש דוגמה לעולם כולו.

סרטים

חיי שעה ללא מחר

רצח מתוך רחמים, מותר או אסור? המותר לאדם לגאול נפש אהובה מ' סוריה על ידי המתה ללא כאב?

זאת השאלה שמציג הסרט. הבעיה מוגשת בצורה עלילתית: שופט נכבד, קאלבין קוק, קפדן גדול בענייני חוק, העומד על קוצו של כל יוד, למד שאשתו חולה במחלה ממארת שאין לה תרופה, ואשר תביא לגסיסה רחוקה יסורים. הוא מחליט על התאבדות כסולה, אולם בתאונת הדרכים, שהוא גורם לה בכוחה, נהרגת האשה בלבד — הוא ניצל. אך מצפונו כבד עליו והוא מסגיר את עצמו למשטרה. הוא נמצא זכאי, אך לא לפני שהגיע למסקנות שונות ביחס לרצח מתוך רהמנות ולעניינים חוקיים אחרים.

הנושא מסוכן: צעד לא נכון אחד, והכל עלול ליהפך למרק רחי רגשות ו' סנסאציה, אולם, לאחר פתיחה שאינה עשיריה לעודד, מתפתח סרט מענין, עדין ואף פילוגי נוגע ללב. זה הודות למשחק משותף בח ביותר מצד סטודיו מארץ' ופליורנס אלדריג' (גב' מארץ') בתפקידי השופט ו' אשתו.

אם כי הקטעים רבי הרושם ביותר נופ' לים בחלקו של מארץ', אין ספק שאלדריג' ראוי לתשבחות מיוחדות על אחד המבצעים הבולטים של השנה. לשחק אשה חולה הנלחמת על חייה, אין זה קל. שח-קנית אחרת היתה בלי ספק נוקטת למשחק חק תיאטרלי, לא כן אלדריג'; אף על פי שהיא אחת השחקניות הגדולות של הבמה האמריקאית, ידעה להמנע מכל הג'ומה. משחקת הוא שיעור מצוין לכל שחקנית ישראלית בגיל העמידה, וביחוד לנ' ש' "הבימה".

הסרט לוקה רק בתסבוכות יתר בעלי-לה ובשחקניו הצעירים. הווג גירגי אוב-ראין וגיראלדין ברוקס מחזירים לעומת משחקם הבטוח והמעמיק של הותיקים.

כסרט בעייתי, אין כל ספק ש"חיי שעה ללא מחר" ראוי לתשומת לבו של הקהל. זהו סרט אמתי, אמין, מבוגר. כל זה, בצירוף משחק ממדונה ראשונה עושים אותו אחד המעניינים של השנה.

בקצרה

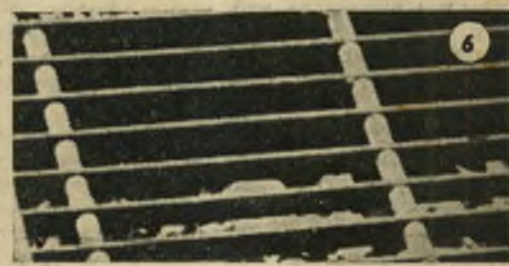
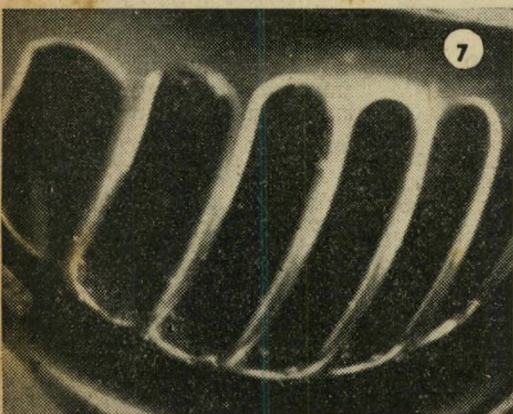
"בצלע אדם נבראה" — הקומדיה הטובה ביותר שהובאה מהוליווד מזה שנים אחדות. ספנסר טריימי וקאטארין הפבורן כוזג עורכי דין המתנצחים על גורלה של גיורי הולית' בבית המשפט. גיורי יוצאת מנצחת גם במשפט וגם בסרט. משחקת בלבד ראוי לביקור בקולנוע.

"ג'ולסון שר שנית" — תולדות חייו של הזמר, מסיומו של הסרט "חיי

ג'וה פרר ("סירנו דה-ברזאק") החרב הכריעה

ג'ולסון": שובו של ג'ולסון לברודוויי, פרישתו מן הבמה, נסיעתו לחזיתות לשיר בפני הצבא, נשואיו השניים. לאחר שנים של מנוחה מנצח הרעיון להסיק את הסרט "חיי ג'ולסון". הצלחה עצומה, ו-ג'ולסון שוב במרומי התהילה. לזמן קצר..

חידון הצלומים

התמונות בסמך זה מראות לך עצמים וחלקיהם, המוכרים לך היטב, בזוויות, גדלים או מצבים בלתי מוכרים.

אם תזכה את העצמים, מהם לזקח התמונות, רשום אותם ברשימה, לפי המספרים המסומנים בתמונות, ושלח אותה עד יום 20 בינואר 1951 למערכת "העולם הזה", ת. ד. 136, רח' לילינבלום 12, תל-אביב.

בין בעלי הסתרונות הנכונים יוגרלו 10 פרסים.

